

Noua ofensivă a religiei „corectitudinii politice”

BOGDAN MUNTEANU

Caracteristica ultimilor ani este cea a redefinirii în masă a sensurilor termenilor. Noțiunile nu mai înseamnă ceea ce știam dintotdeauna, ci trebuie să primeze semnificația încărcată ideologic care le-a fost conferită de artizanii ingineriilor sociale la care suntem supuși în ultima vreme. Religia lor nu poartă alt nume decât „corectitudinea politică”. Iar dogmele acesteia sunt constituite din anumite concepte destinate a fi totodată calul de bătaie al unei propagande asidue, dusă în special prin oengeuri generos sponsorizate. A afirma că principalul finanțator al apostolilor acestei noi religii nu este altul decât George Soros a devenit deja un loc comun, un adevăr pe care nu îl poate contesta nimeni. Cei care refuză supunerea în fața noilor dogme, printre care pot fi enumerate „toleranța”, „diversitatea”, „nediscriminarea”, sunt etichetați corespunzător drept extremiști, retrograzi, habotnici, talibani, fanatici, iar șirul epitetelor poate continua la nesfârșit.

Diferența limpede între firesc și nefiresc este complet blurată, iar sensurile noțiunilor răstălmăcite.

Firesc ar fi să fim toleranți cu abaterile de la normă, dar numai atunci când acestea nu au pretenția să se substituie normei însăși.

Diversitatea culturală, religioasă și etnică poate reprezenta un prilej de îmbogățire reciprocă atunci când e înțeleasă corect, cu respect pentru toate identitățile, iar nu drept concept dizolvant, menit să submineze specificul majoritar. Aceasta se poate vedea cu atât mai mult, cu cât sfera „diversității” a fost extinsă la maximum, prin includerea ostentativă a tuturor orientărilor sexuale posibile.

Se definesc astfel identități colective ale unor grupuri sociale care nu au cum reprezenta o tradiție sau cultură în adevăratul sens al cuvântului, dar care au pretenția de a le fi recunoscut acest statut și de a le fi conferite drepturi colective.

La rândul ei, nediscriminarea nu ar trebui să însemne altceva decât egalitatea tuturor în fața legii, egalitatea de șanse, totul ca reflex al egalității oamenilor înaintea lui Dumnezeu, iar nu un concept versatil, folosit drept armă de luptă împotriva firescului sau menit să justifice cele mai aberante inginerii sociale.

Societatea românească consemnează în ultima vreme o veritabilă ofensivă a acestei noi religii împotriva valorilor tradiționale. Miza cea mai importantă în această etapă a luptei o constituie, firește, inițiativa Coaliției pentru Familie de a declanșa un referendum național pentru modificarea Constituției în sensul de a preciza explicit faptul că prin căsătorie se înțelege uniunea dintre un bărbat și o femeie (așa cum e stipulat de altfel în Codul Civil) iar nu între „soți”, așa cum cu o anumită neglijență au formulat autorii primei constituții democratice postdecembriste. Litera legii actuale e ambiguă, putându-se înțelege practic orice, inclusiv poligamia, dar spiritul era la vremea sa de la sine înțeles, mai ales că pe atunci era încă în vigoare faimosul articol 200 din Codul Penal care incrimina practica homosexualității.

Pentru a-și atinge țelul, activiștii noii religii au început prin a folosi termenii de „toleranță” și „diversitate”. Dar ei nu sunt suficienți pentru a impune o redefinire a căsătoriei prin extinderea ei

dincolo de marginile firescului. Aceste concepte reprezintă însă un auxiliar provizoriu, menit să pregătească terenul în acest scop. Astfel, strategia lor este ca pe de-o parte să creeze o perdea de fum prin amalgamarea termenilor: vorbesc despre familie și nu despre căsătorie. Iar familia poate fi, într-adevăr, diversă. Nu doar cea clasică, din părinți și copii, dar și cea monoparentală (în urma unui divorț sau deces), sau copii și bunici care devin tutori ai minorilor în urma decesului părinților, etc. Deși, bineînțeles, în Constituție nu e vorba de așa ceva. Din punct de vedere religios cununia reprezintă o taină a Bisericii, ea consfințind sanctificarea uniunii dintre un bărbat și o femeie (excluzând orice altă „combinație”), al cărei scop este pășirea în comun pe calea mântuirii, sprijinul și dragostea reciprocă, dar și zămislirea și creșterea copiilor, dacă Dumnezeu a binecuvântat această uniune și cu urmași. Din punct de vedere civil, familia reprezintă celula de bază care permite perpetuarea societății omenești, acel cadru care permite nașterea, ocrotirea și educarea copiilor. Tocmai din acest motiv statul laic are tot interesul să protejeze în mod deosebit familia (adăugând termenul de „tradițională” nu ar însemna altceva decât rostirea unui pleonasm): grija pentru generațiile de mâine, crearea unui cadru favorabil perpetuării biologice a societății. În virtutea acestei concepții, termenul de „nediscriminare” pe care îl tot invocă activiștii „diversității” devine inoperant. Statul nu face decât să trateze diferit situații cu totul diferite: copiii nu se pot naște decât dintr-un bărbat și o femeie. Chiar dacă există și familii fără copii, e evident că raportul trebuie privit drept acela dintre excepție și regulă, dar în interiorul aceluiași cadru. E absurd ca statul să condiționeze valabilitatea instituției căsătoriei de producerea unui anumit număr de copii într-un termen dat, sau să pretindă anterior încheierii acesteia teste de fertilitate. Totul nu ar reprezenta altceva decât o intruziune nepermisă în intimitatea unui cuplu sau, dacă vrem, în ceea ce totuși reprezintă o „taină”, din moment ce Biserica o consfințește ca atare și care implică și alte aspecte de ordin transcendent, dincolo de cele pur reproductive sau hedoniste. Una peste alta însă, *posibilitatea* nașterii copiilor nu este conferită decât de uniunea între două persoane de sexe opuse. O complementaritate ca lege firească a creației. Prin urmare, nu poate fi vorba de „discriminare” atunci când situații diferite sunt tratate cu măsuri diferite. Degeaba vin unii să invoce argumentul că familiile homosexuale pot

continuare în pag. 2

NOUA OFENSIVĂ A RELIGIEI „CORECTITUDINII POLITICE”

adopta copii, sau că pot exista mame sau tați „surogat”. Din punct de vedere biologic orice copil are un tată și o mamă și e dreptul lui să-și cunoască acești părinți precum și – dacă nu poate fi crescut de ei – de a crește într-un mediu cât mai asemănător, alături de o nouă mamă și/sau un nou tată.

În fața unor asemenea argumente, artizanii corectitudinii politice aplică printre altele și strategia limbajului împăciuitoare al „toleranței”. Ei ne spun că prin redefinirea sensurilor căsătoriei nimeni nu pierde nimic, căci în fond familiile clasice vor putea fi în continuare întemeiate, ele vor putea zămisi copii, etc., atâta doar că vor apărea și noi alternative, care în mod normal nu ar trebui să deranjeze opțiunile majoritare.

Ei bine, dacă lucrurile stau la modul teoretic astfel, practica ne spune altceva. Da, teoretic ar fi foarte bine și frumos să trăim fiecare cu ideile și concepțiile noastre, lăsându-ne reciproc în pace. Doar nu e vorba de bunuri materiale, de resurse necesare supraviețuirii pe seama cărora să se ducă o sălbatică luptă pentru existență, ci doar de ... idei. Care nu se epuizează când sunt împărțite. Sunt abstracte. Ele se pot ciocni, contrazice, dar ... de ce trebuie ca oamenii să se lupte între ei în numele lor? Nu e mai bun respectul reciproc, toleranța, lăsând pentru fiecare un loc sub soare? Ba da, firește. Dar cu o condiție: să existe un asemenea cadru. Iar acesta nu îl poate realiza decât statul. Numai că existența unui asemenea „stat minimal” este o utopie. Orice stat este fundamentat pe niște valori înscrise în legea sa fundamentală care sunt menite să asigure un anumit nivel de coeziune socială. Nu pot exista pe același teritoriu niște societăți complet paralele, fiecare cu sistemul său de valori, care să se perpetueze fiecare în mod autonom, evitând orice fel de interacțiune. Cel mai important aspect este însă acela că statul își arogă în principiu monopolul asupra educației școlare, segmentul școlilor private fiind în cele din urmă o excepție, autorizată tot de către stat.

Acest „război cultural” în plină desfășurare ar trebui numit mai degrabă drept „război religios”. Miza sa fundamentală este în fond aceea a convertirii sufletelor, de a cuceri cât mai mulți adepți. Prin interpretarea principiilor constituționale în cheie ideologică și prin ideologizarea întregului spațiu public, politic, educațional, adepții noii religii ai „corectitudinii politice” au declanșat o amplă ofensivă împotriva așezării tradiționale a lumii care se revendică de la o moștenire religioasă specifică. Iată de ce momeala „toleranței” pe care ne-o întind aceștia, în privința acceptării și a altor forme de căsătorie, e una otrăvită. Desigur, căsătoria dintre un bărbat și o femeie va exista și de aici înainte și nu o va anula nimeni. Dar ceea ce se va impune apoi cu pumnul de fier al intoleranței sunt dogmele noii religii, care impun acceptarea, dacă se poate din convingere, dacă nu, de teama represaliilor, a principiilor acesteia. Scopul ei îl constituie în cele din urmă convertirea în masă prin propagandă și monopol ideologic asupra conținuturilor educației școlare, asupra mass-mediei, etc. Direct spus, spălarea creierelor și crearea unui om lipsit de identitate și transcendență. Și mai direct spus, acesta a fost în fond exact scopul comunismului. Care a eșuat doar pentru că a folosit mijloace nepotrivite în atingerea lui, iar acum încearcă să se reinventeze și să-și atingă țelul pe alte căi.

Nu se putea ca această nouă religie să nu aibă și o instituție care să corespundă celei a Inchiziției. Firește, e vorba de CNCD. Un organism parazit, plătit din bani publici, menit să pună botniță cetățenilor care nu se exprimă „corect”. În mod evident un atentat la libertatea de gândire și de exprimare. Un singur exemplu recent ajunge pentru a arăta absurditatea practicilor acestei insti-

tuții. Premierul Viorica Dăncilă a fost sancționat pentru folosirea termenului de „autism” la adresa acelor europarlamentari români care prezintă în străinătate România drept o țară coruptă. S-a invocat o așa-zisă discriminare a persoanelor care suferă de handicapul autismului. Aiuritor! Fără a fi de acord cu pozițiile pesediste, nu pot să nu constat că s-a sancționat în mod aberant o exprimare cu caracter politic, care a folosit un termen medical în sens figurat (dar uzual în cadrul limbii române), anume în sensul de rupere totală de realitate și trăirea într-un univers propriu, într-o bulă izolată.

După ce am descris cadrul în care ne situăm și care este miza luptei, să vedem și alte exemple care suțin cele afirmate despre noua ofensivă religioasă.

Recentul film câștigător al Ursului de Aur de la festivalul de la Berlin, „Touch me not”, al regizoarei Adina Pintilie reprezintă orice altceva decât un motiv de mândrie națională. De fapt, prin conținutul său obscen, explicit, prin portretizarea feluritelor orientări și practici sexuale, el se încadrează mai degrabă nu atât la „artă”, cât la apologia acestei religii a corectitudinii politice. Probabil că acesta a fost criteriul principal care a contat din perspectiva juriului, în pofida criticilor devastatoare de care a avut parte filmul din partea majorității specialiștilor, sau a publicului care la proiectarea sa a părăsit în mod masiv sala de cinema. Înainte de a trece mai departe, o precizare în privința titlului. În românește acesta a fost tradus în mod nepotrivit prin „Nu mă atinge-mă”, ceea ce vrea să sugereze un joc de cuvinte ininteligibil, oricum ambiguu. Pe când titlul original, deși pare la rândul său într-o engleză greșită (corect ar fi „don't touch me”), înseamnă în forma „touch me not” pur și simplu denumirea plantei *mimosa pudica*, acea plantă care nu suportă nicio atingere (un fel de floare de „nu-mă-atinge”, pe lângă cea de „nu-mă-uita”). O traducere corespunzătoare titlului în română ar fi fost așadar „Mimoză”.

Exemplele pot continua. După scandalul din 2013, la Muzeul Țăranului Român, acest templu al spiritualității tradiționale românești, luna aceasta s-au reluat proiecțiile de filme care fac apologia homosexualității. La întrebarea de ce s-au difuzat tocmai aici peliculele cu o asemenea tentă, răspunsul e clar. Avem de-a face cu o ofensivă simbolică, menită să sugereze impunerea dominantă a noii religii într-un spațiu reprezentativ pentru valorile tradiționale. Un gest făcut parcă pentru a sublinia în mod expres care este țelul final al acestei ample campanii. Firește, motivele de ordin imediat au fost și altele. S-a dorit în mod evident să se „provoace” o contrareacție, dacă se poate cât mai bigotă, mai primitivă și mai nelalocul ei, menită să permită apoi stigmatizarea taberei tradiționaliste cu o paletă cât mai bogată de epitețe. Cum era de așteptat, reacția a venit. Proiecțiile a două filme au fost întrerupte (complet sau temporar) de grupuri care au fost prezente în sală și au cântat ostentativ cântece religioase pentru a face imposibilă continuarea vizionării, s-a protestat și afară, cu pancarte și lozinci, în port național sau fără. Față de metodele mult mai radicale și mai violente ale activismului de stânga (unele din ele propovăduite, culmea, chiar de unul din filmele în cauză), dincolo de „stilistica” discutabilă (cum a precizat purtătorul de cuvânt al Patriarhiei), acțiunile acestea au fost în fond decente. Nu au existat ciocniri, distrugerii, violențe sau exprimări injurioase. Împotriva lor se poate invoca doar lipsa de politețe a faptului că au oprit proiecția unui film, ceea ce a fost de altfel și țelul urmărit, sau oportunitatea de ordin tactic a unor asemenea acțiuni posibil hazardate, care nu fac decât să ridice taberei adverse mingea la fileu.

Căci, deși în comparație cu manifestările radicale ale extremei stângi din Occident (care profanează, devastează, incendiază, atacă cu brutalitate forțele de ordine) cele de luna aceasta de la MȚR au avut o alură cât se poate de inocentă, nu se putea ca oengeurii sorosiste să nu încerce să tragă un

folos propagandistic de pe urma acestor evenimente. Evident, distorsionând complet realitatea și imaginând pretinse pericole în cu totul altă parte. Astfel, una dintre aceste asociații a clamat în tonuri alarmiste o așa-zisă „întoarcere a Căpitanului” (titlu cenzurat prompt de Facebook, care taie tot ce mișcă în front, și înlocuită apoi cu „ascensiunea discursului legionar”). În nuanțe apocaliptice s-a pretins un început de „prigoană” la adresa minorităților LGBT ca posibil preludiu la o eventuală recrudescență a unei noi resurecții antisemite la nivelul societății. Pentru orice om normal, e evident că asemenea exagerări (de genul „dacă și cu parcă”) nu sunt decât formulări deliberate provocatoare, care pe lângă cel propagandistic au avut mai degrabă un scop publicitar, menit anume să promoveze o conferință a unor istorici recunoscuți prin atitudinea lor publică părtinitor antilegionară. Dacă despre Adrian Cioflâncă știam de mult cam ce hram poartă, e surprinzător cum un istoric de un alt calibrul, cum e Oliver Jens Schmitt (care și-a publicat recent la Humanitas versiunea română a biografiei sale despre Căpitanul pe care acești oengști îl văd deja la orizont întorcându-se din groapa necunoscută unde l-au azvârlit comuniștii) se pretează la a fi instrumentalizat de mediile și grupările aparținând acestei stângi antitraditionale. Spre deosebire de discursul său public (care e unul schematic și corect politic) rostit cu diferite prilejuri în România în contextul prezentării cărții sale, miezul acesteia este unul mult mai nuanțat iar cititorul avizat poate descoperi acolo printre altele și o serie de informații și afirmații cât se poate de pertinente, care contrazic anumite șabloane ale propagandei antilegionare. Dar în fine, probabil că se simte flatat de succesul cărții sale în România (cum să nu fie așa, când a fost luat în brațe cu entuziasm de mediile amintite), încât se pretează la a cânta în struna noilor săi admiratori, care îi amplifică popularitatea.

În tot cazul, dincolo de anunțurile incitante care au precedat-o, conferința amintită s-a dovedit a fi una mediocră, ternă, lipsită de acele elemente de senzațional care au fost anunțate. S-au spus generalități, locuri comune, s-a divagat destul de mult. Și cam asta a fost tot.

Oricum, lupta pentru apărarea „valorilor creștine” e încă departe de a se fi încheiat. Deși, dacă ne gândim bine, trebuie precizat și ce este cu aceste „valori”. Am spus cu altă ocazie că ele au un înțeles mai degrabă mercantil, lipsit de o existență proprie, transcendentă, suficientă în sine, fiind niște principii mai degrabă exterioare, impuse de către o anumită agendă. Dacă încercăm să enumerăm care ar fi cu adevărat aceste valori creștine, vom constata că ele se numesc fie virtuți, fie sunt taine ale Bisericii. Dar ele ca atare nu pot fi distruse și înfloresc cu atât mai mult în vreme de prigoană, indiferent sub ce formă are loc aceasta. Dacă le numim impropriu „valori”, atunci ele se apără în primul rând trăindu-le, adică prin părtășia la ele. Totuși, se pot decela și aspecte care pot fi denumite propriu-zis „valori creștine”. Acestea sunt însă mai degrabă elementele exterioare ale culturii creștine, reflexul în societate al credinței: libertatea cultului, bisericile din centrul localităților, sunetul clopotelor (da, în anumite părți și acesta este contestat!), crucifixuri și icoane în spațiul public, procesiunile, ora de religie, marile sărbători care au un impact la nivelul întregii societăți (Nașterea și Învierea Domnului), tradițiile și obiceiurile moștenite din strămoși, etc, etc.

Da, acestea pot fi numite „valori” și se cuvin fără îndoială apărate. Nu putem privi nepăsători la profanarea lor. Dar chiar și în apărarea acestora, cea mai importantă este atitudinea interioară, duhul în care ne implicăm. Iar aici se cuvine cu atât mai mult să ne dovedim a fi „înțelepți ca șerpii dar blânzi ca porumbeii”. Doar așa putem spune cu adevărat „cu noi este Dumnezeu”!

BOGDAN MUNTEANU

Pomenirea deținuților mărturisitori din temnița Târgu Ocna

Joi, 15 februarie 2018, la Biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena” a parohiei Poieni, a avut loc comemorarea anuală închinată lui Valeriu Gafencu și tuturor pătimitorilor din temnița Târgu Ocna.

Ca în fiecare an, și anul acesta, la poalele Măgurei - munte al eroilor, în Biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena” a parohiei Poieni a fost săvârșită Sfânta Liturghie și Slujba Parastasului spre comemorarea și veșnica pomenire a celor ce au pățit pentru dreapta credință în temnița din imediata vecinătate.

La inițiativa Părintelui Vicar Arhim. Pimen Costea, Arhiepiscopia Romanului și Bacăului și Fundația „Profesor George Manu”, au organizat acest eveniment, prima comemorare de la Târgu Ocna de acest fel având loc în 1991. Sub proptia părintelui protopop Ioan Bârgăoanu s-au alăturat în rugăciune părintele Prof. Vasile Gordon de la Biserica „Sfântul Ilie Gorgani” din București, părintele Inspector Eparhial Ilarion Măță și alți preoți din împrejurimi. Pomelnicul cu toți cei adormiți comemorați astăzi a fost pomenit mai întâi în cadrul Sfinței Liturghii, semn al neuitării jertfei lor pentru mărturisirea lui Hristos.

La finalul slujbei, părintele prof. Vasile Gordon a salutat gestul celor prezenți de a participa la acest eveniment comemorativ, apreciindu-l ca fiind o recunoștință pentru jertfele tuturor foștilor deținuți politici din toate închisorile și din toate timpurile:

„... Sigur că ne gândim, fiind aici, cu prioritate, la cei care au pățit la Târgu Ocna, dar ei au fost și au rămas în comuniune cu toți pătimitorii din toate lagărele și din toate închisorile, așa cum pomenim la Sfânta Liturghie. În Evanghelia ce s-a citit astăzi ni s-au amintit pătimirile Mântuitorului Iisus Hristos până la jertfa Sa pe Cruce. Cu toți cei care au pățit în temnițe s-a împlinit un cuvânt al Mântuitorului Hristos care a spus că «dacă pe Mine M-au prigunit, și pe voi vă vor prigoni». Și au fost într-adevăr prigoniți, în primul rând pentru credința lor și pentru dragostea lor față de neam și de aceea ne exprimăm toată recunoștința... Aș vrea să adresez un cuvânt de mulțumire pentru Întăistătorul acestei eparhii, Înaltpreasfințitul Părinte Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului, cu a cărui binecuvântare se desfășoară această ceremonie. De asemenea, mulțumiri din toată inima celor care au organizat acest eveniment, Părintelui Vicar Pimen și tuturor colaboratorilor săi, părintelui paroh Cristian Mazilu care s-a ostenit și tuturor părinților care au slujit astăzi cu dragoste”.

Toți cei prezenți au ieșit apoi în curtea bisericii, iar în apropierea monumentului închinat mărturisitorilor a fost oficiată slujba de pomenire în cadrul căreia din nou s-a dat citire pomelnicului cu numele tuturor celor ce au pățit în temnița pentru Hristos și pentru credința strămoșească. În cele din urmă, părintele protopop Ioan Bârgăoanu a citit cuvântul Înaltpreasfințitului Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului și a adresat, de asemenea, mulțumiri organizatorilor, părintelui profesor și tuturor celor prezenți, menționând că în semn de adâncă recunoștință pentru mărturisitori, se va publica o lucrare ce va aminti pe scurt biografia tuturor celor pomeniți.

Pomenirea s-a încheiat la umbra crucii din cimitir, ridicată spre pomenirea deținuților mărturisitori, unde preoții au stropit mormintele cu vin, simbol al sângelui și al vieții veșnice în Hristos.

Preot Alexandru Pânzaru

sursa: <http://www.protoieria-onesti.ro>

Cuvântul Înaltpreasfințitului Părinte Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Jertfa mărturisitorilor, unitate de credință și de neam

Încă o dată înțeleg ce laborator tainic al marilor idei au fost închisorile politice. Nu este de mirare, deoarece în ele ajungeau spiritele cele mai înalte ale țării noastre și caracterele cele mai bine conturate.

Iubiți credincioși, în Biserica Sfinților Împărați Constantin și Elena din orașul Târgu Ocna, după tradiție, a avut loc și astăzi, 15 februarie 2018, o binecuvântată slujbă de pomenire a martirilor, mărturisitorilor și apărătorilor ortodoxiei din perioada comunistă, care au suferit și în temnița de la Târgu Ocna. Pentru martirii din temnițele comuniste, valorile și principiile morale nu erau concepte abstracte, ci realitate vie a angajamentelor lor. Înezestrați cu o forță interioară ieșită din comun, ei au înțeles să trăiască viața de mucenici, de luptători neînfricați.

(...) În temnița comunistă de la Târgu Ocna au murit, între anii 1950-1953, dar și în anii următori, aproximativ 78 de deținuți politici, dintre care 3 preoți, arhimandritul Gherasim Iscu, părintele Sinesie și preotul Macedoneanu, precum și 3 studenți la teologie: Niță Brașov, Constantin Nistor și Ioan Golu. Între aceștia stă figura luminoasă și plină de jertfă a martirului Valeriu Gafencu, fiind numit și Sfântul Închisorilor. Slujitori ai sfințelor altare care au trecut prin temnița comunistă de aici, de la Târgu Ocna, au fost mai mulți: părintele Ilie Lăcătușu, părintele Constantin Voicescu, părintele Viorel Todea, părintele Ioan Sărăcuțu, părintele Pimen Bărbieru, părintele Mihai Lungăneanu, părintele Constantin Savu, părintele Gheorghe Burniche, părintele Alexandru Mazilu, părintele Aurel Uria, părintele Banu Constantin, monahul Lică Varlaam, părintele Adrian Cărăușu și mulți alții. Toți aceștia au mărturisit, prin viața și sângele lor, credința în Biserică și neamul nostru românesc.

... Unitatea de credință și de neam ne cheamă și astăzi să pomenim pe cei care au apărat credința,

pe cei care prin viața lor au spus nu aceluia care au încercat a-i corupe, a-i scoate de pe drumul către Hristos Dumnezeu. Adevărul nu putea fi denaturat, iar ceea ce au pățit ei a fost numai pentru adevăr și pentru Biserică. Au iubit adevărul și au murit pentru el. M-am întrebat întotdeauna oare ce o fi însemnând acest cuvânt de pomenire. Uitându-mă prin Sfânta Scriptură, am înțeles că pomenirea dreptului este cu laudă. Îi pomenim pe cei drepiți pentru dreptatea lui Dumnezeu. Sfânta Liturghie a stat la baza mărturisirii lor în credința noastră ortodoxă.

De aceea, în mod deosebit, de fiecare dată facem și de amintire a marelui martir al bisericii, Valeriu Gafencu, de la acărui trecere la Domnul se împlinesc 66 de ani.

Pentru noi este un exercițiu duhovnicesc, o datorie morală să ne plecăm genunchii cu evlavie, îi pomenim pe cei care au sfințit de-a lungul veacurilor, cu sângele lor, pământul și glia noastră, devenind icoane vii ale creștinătății românești.

Amin!

20 de ani de Permanențe

Servitute profesională sau incultură politică?

Zilele trecute "Un cetățean româno-francez, domiciliat în Strasbourg și cu reședință în Sibiu, a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de propagandă naționalist-șovină". Fraza este întocmai reproducă din două mari cotidiane care apar la noi. Cetățeanului respectiv i se imputa că și-a procurat "o multime de materiale care conțineau idei discriminatorii bazate pe ura rasială, națională sau religioasă, idei ce au aparținut atât mișcării legionare din România, cât și celei fasciste din Germania". Și această informație apare, de asemenea, în cele două cotidiane. Este mai mult decât de presupus că ambele fraze aparțin autorității care l-a trimis în judecată pe cetățeanul incriminat, iar ziariștii, publicându-le, și le-au însușit cu sau fără voie.

Oare, Mișcarea Legionară să fie de vină că n-a reușit să imprime în mentalul colectiv refuzul ei să practice ura în raporturile de ordin rasial, național și religios, sau vinovăția revine instituției statului și acelor ziariști care își neglijează datoria să cunoască obiectiv și exact actorii scenei politice? Este drept că în perioada interbelică Legiunea a semnalat neobosită penetrația oneroasă a puterii iudaice în economia națională. Dar de atunci au avut loc evenimente și s-au succedat conjuncturi capitale în condiția generală a românilor și s-a adâncit semnificativ viziunea Legiunii pe plan spiritual și politic, cu efecte notabile în felul ei de a trata legăturile interetnice. Ele explică, printre altele, natura letă convingerii legionarilor cu evreii în temnițele comuniste, interesul tinerilor rabini pentru metodele educației legionare pe care își propuneau să le adopte în proiectata lor așezare în Israel și convertirea unei personalități de talia lui Steinhardt.

Îngrijorător este faptul că oameni care iau decizii importante în justiție și scriu la gazete de mare tiraj, nu s-au ostenit să citească recentele scrieri de seamă ale Mișcării Legionare unde, oricât ar fi căutat, nu întâlneau declarații rasiste și șovine, însă le-a plăcut să rețină epetete lansate pe seama ei de agenți aleși anume să întrețină vrajba în lumea românească și, desigur, și mai departe de ea. Alarmată de agravarea climatului conflictual din viața noastră publică, Mișcarea Legionară și-a impus să arunce un pod acolo unde două poziții, cândva apropiate, păreau să deschidă o prăpastie, după cum a încurajat o regrupare de forțe gata să dea divorț. Din nefericire, bunele ei intenții n-au avut ecou, ba, mai mult, i s-a răstălmăcit trecutul, fiind prezentată ca o primejdie care obligă la măsuri de lichidare oriunde își face apariția. Și este și mai puțin de înțeles obișnuința unora dintre condeiele ziarelor, nu numai de scandal, s-o implice în contextul oricăror agitații de sursă neo-fascistă.

Unul din procedeele consacrate s-o lovească și să eternizeze oprobriul cetățenesc asupra ei, este și acesta de a-i găsi filiații statornice cu cele două marote din rechizitoriile ținute asupra ultimei conflagrații mondiale: fascismul și național-socialismul. Am vrea să se știe, o dată pentru totdeauna, că legăturile dintre fascism și Mișcarea Legionară s-au limitat la studii de structură organizatorică și au fost subliniate analogii impuse de apariția lor în aceeași perioadă. Nici vorbă, însă, de acorduri și convenții, care să ducă la o îngemănare spirituală sau la acțiuni politice comune.

Raporturile Legiunii cu național-socialismul, de pildă, au fost mult mai tensionate decât se știe în obște. Nu mai este un secret de arhivă că în diferența dintre Legiune și Antonescu, Hitler a fost de partea generalului. Dintre confruntările acestuia cu

Horia Sima ni se pare îndeajuns de elocvent următorul episod relatat de L. Watts în "O Casandă a României" și de A. Hillgruber în "Hitler, regele Carol și mareșalul Antonescu". După lovitura armată a ultimului, de la 21-23 ianuarie 1941, Ribbentrop recomandă:

"1. Întrucât între generalul Antonescu și Legiune a curs sânge, nu mai este loc pentru jumătăți de măsură. Numai măsuri radicale pot duce la țintă.

2. Generalul Antonescu, ca șef al statului, ar trebui să proclame pe legionari ca rebeli și să declare că nu tratează cu rebelii.

3. În afară de aceasta, generalul ar trebui să ceară retragerea imediată și dizolvarea tuturor formațiilor legionare. În cazul când acest lucru nu se realizează, el trebuie să-și asigure, cu toate mijloacele de forță, pe care le are la dispoziție, dominația în Capitală și în țară.

4. Încă în această noapte generalul ar trebui să proclame stare excepțională și să ordone arestarea tuturor capilor participanți la rebeliune.

5. Generalul Antonescu ar trebui să se proclame imediat conducător al Legiunii. [...] (Dana Beldiman, Armata și Mișcarea Legionară).

Mai târziu, după acapararea prin forță a puterii de către general, în urma căreia legionarii au fost nevoiți să se refugieze în Germania, iar aceasta, sub fațada găzduirii, să-i anihileze, situația lor reală era de "prizonieri ai puterilor Axei". Astfel, 14 fruntași, împreună cu Horia Sima, erau ținuti sub supraveghere la Berkenbrück, iar circa 400 legionari au fost repartizați la Rostock, de unde nu aveau voie să plece.

Discrepanța dintre Mișcarea Legionară și hitlerism capătă și mai mult relief, dacă se ține seama de refuzul lui Horia Sima să accepte poziția subalternă pe care Hitler o rezervase Legiunii în angrenajul situației politico-militare de atunci, refuz în urma căruia evadează din domiciliul său forțat și ajunge în Italia pe considerentul că ar putea să găsească mai multă înțelegere acolo. Imediat și fără menajamente, pentru a constrânge grupul de legionari fruntași să divulge unde poate fi găsit prizonierul lui, Hitler îi șantajează, condamnându-i la moarte în cazul când nu-l predau pe acela ce le era Comandant. Bineînțeles, că și Horia Sima suferă aceeași condamnare, dar nu este executat datorită intervenției de ultim moment a lui Himmler. De atunci și până la 23 august 1944, Horia Sima e deținut în închisoarea Oranienburg-Sachsenhausen.

Nici chiar după ce Mișcarea Legionară continuă în exil lupta contra URSS-ului, raporturile cu conducerea național-socialistă nu se ameliorează. Între timp au trecut 60 de ani, în cursul cărora discriminarea dintre Legiune și hitlerism s-a adâncit, punând capăt și ultimelor speculații asupra unei ipotetice asemănări și relații de fond dintre cele două organisme. Să nu se uite, apoi, că ani îndelungați Legiunea a stat sub acuzația pătimașă de stipendiată a nemților. Cartea lui Armin Heinen, care spulberă această acuzație, a venit destul de târziu. Astăzi, agitarea vechilor însemne național-socialiste nu este nicăieri mai deplasată ca în lumea legionară. Să sperăm că lămuririle de față nu vor răsuna în pustiu ca atâtea altele de până acum.

MIRCEA NICOLAU,

Permanențe, Anul VII, Nr. 7, iulie 2004

În 1952, ca și azi Democrația și noi

În mai multe părți ni s'au reproșat declarațiile de atașament la democrație. Prieteni și adversari și-au exprimat uimirea și nedumerirea față de „îndrăzneala” noastră de a ne proclama „din onestă convingere și fără rezerve, apărătorii substanței democratice”.

Această uimire și această nedumerire, ne nedumeresc, la rândul nostru. Și ne uimesc de două ori: în măsura în care vădesc o totală necunoaștere a gândirii legionare, așa cum dela început s'a manifestat, și în măsura în care implică, din partea interlocutorilor noștri, pretențiunea de a ne refuza orice drept de evoluție, voind a ne fixa – înțepeniți și cristalizați – la doctrina pe care, cu două zeci și cinci de ani în urmă, o mână de tineri studenți au prefigurată schematic, în grabă și în focul acțiunii.

Înainte de a intra în lămurirea sensului ce-l are pentru noi democrația, am vrea să știm ce lege transcendentă, de înaltă politică și imaculată etică, ne-ar putea interzice – în cazul că ne-ar veni gustul să ne schimbăm părerile – de a le modifica? În virtutea căruia suveran principiu i s'ar putea prohibi, de exemplu, generalului De Gaulle – fost democrat, anti-german și stalinofil – a se schimba în numai trei ani de contact cu realitățile, în antidemocrat, germanofil și anti-stalinist? Raportate la ce sistem de infailibile coordonate am putea tilda de „uimitoare” avantajele politice americane, care numai în trei ani, a trecut dela un antifascism sălbatic la colaborarea prietenoasă cu Franco, de la economia liberală la un dirigism invadator și de la prorusismul delirant la un antibolșevism în sfârșit clarvăzător?

Punem întrebările de mai sus senini și cu zâmbetul pe buze. Intr'adevăr, nu avem nevoie de argumente prin analogie, pentru a scuza pretinsul volte-face legionar. Pentru noi nu a fost necesar să fim readuși la realitate de palmele Istoriei, care a înfrânat atâtea cerbicii, spulberând atâtea utopice și criminale iluzii. Nu în închisorile de la Văcărești sau Doftana, nu în lagărele de la Vaslui, Miercurea Ciucului sau Buchenwald am descoperit gustul libertății și sensul adânc al democrației. Libertari și autentici democrați, în sensul profund al noțiunii, am fost întotdeauna.

Totalitarismul dela care ne-am reclamat – și care, azi ca și în trecut, continuă să fie piatra angulară a gândirii și trăirii noastre – este totalitarismul moral: omul nou nu se reface pe jumătate. Il faci cu totul sau îl lași nefăcut. Și dacă reușești să te îmbraci în haina lui, atunci te transformi în întregime, total, „absolut”, cum zic cei de la „Reînarmarea morală” (mișcare de regenerare morală dela Caux, Elveția, care pare că a entuziasmat pe Români: probă, studiul publicat de directorul nostru în „Dinamica socială”, urmat de un editorial în „Vestitorul” și completat printr'un amplu comentariu în „Patria”, semnat de însuși dl. Gen. Ion Gheorghe). În acest sens, totalitari erau și Socrate, și Stoicii, și mai ales creștinii autentici, a căror exemplară existență ne-a fost de la început pildă și îndemn.

Editorialistul nostru spunea că suntem pentru SUBSTANȚA democratică. Și-și preciza gândi-

continuare în pag. 5

De 80 de ani sub dictatură: România

CEZARINA CONDURACHE

În februarie 1938 țara noastră era târâtă pe drumul dictaturii de Regele scelerat și asasin Carol al II-lea. Nemulțumit de rezultatul alegerilor din noiembrie 1937 - în urma cărora niciun partid nu obținuse o majoritate parlamentară (40% din voturi), în schimb Garda de Fier se impusese fără echivoc ca a treia forță politică a țării, Regele chemase la guvernare, în mod abuziv și ilegal, partidul lui Octavian Goga care obținuse abia 9,7% din sufragii... Era doar o strategie care pregătea instaurarea dictaturii regale. Deși a funcționat doar o lună și jumătate, acest guvern criminal a lovit Mișcarea Legionară abuziv și sângeros, la fel ca guvernele dinaintea sa: 3 asasinați (Varjac, Dumitru Mijea, Florian Popescu), 52 răniți și loviți, 450 legionari deținuți ilegal sau arestați.

După 44 zile de guvernare, Goga este demis la 10 februarie 1938. Totodată, Carol al II-lea dizolvă prin decret regal Parlamentul, desființează partidele politice și instaurează dictatura regală. În fruntea nelegiurilor, ca prim ministru îl va așeza pe Patriarhul țării, Miron Cristea (în timp ce prin lege preoților li se interzice să participe la viața politică!).

Se instituționalizează o situație existentă în fapt: domnia lui Carol al II-lea fusese tot timpul o dictatură neoficială. Asasinate politice, încălcarea legilor electorale, încălcarea constituției - au constituit practici frecvente ale regimului carlist încă de la începutul lui. Camarila regală a fost cea care a condus România între 1930 și 1938 deasupra legilor, împotriva moralei, împotriva adevărului și a dreptății. Prin lovitura dată statului român de propriul său rege, în 10 februarie 1938, această stare de fapt care a însângerat și devastat moral, economic și social România, devenea oficială.

La 27 februarie 1938 va fi promulgată o nouă Constituție - un instrument care să îi permită suveranu-

lui atingerea propriilor obiective. Dictatură pe toate planurile: moral, economic, politic, social. În principal, noile prevederi ale Constituției au fost alcătuite pentru concentrarea totală a puterii în mâna Regelui, dar și pentru suprimarea Legiunii Arhanghelul Mihail - suprimare fizică și politică. Iată câteva dintre ele:

- Nu este îngăduit nici unui Român a propovădui prin viu grai sau în scris schimbarea formei de guvernământ a Statului;
- Este oprit preoților, de orice rit și credință religioasă, a pune autoritatea lor spirituală în slujba propagandei politice;
- Orice asociațiune politică pe temeuri ori pretexte religioase este oprită;
- Nimeni nu poate lua ori presta jurăminte de credință;
- Românul care va intra în orice serviciu al unui Stat străin, sau se va alătura pe lângă o corporație militară străină, pierde deplin drept cetățenia română;
- Pedepsa cu moartea se aplică în timp de război, potrivit codului de justiție militară. Consiliul de Miniștri va putea decide aplicarea dispozițiilor și în timp de pace, pentru atentate contra Suveranului, Membrilor Familiei Regale, Șefilor Statelor străine și demnitarilor Statului din mobile în legătură cu exercițiul funcțiilor ce le sunt încredințate, precum și în cazurile de tâlhărie cu omor și asasinat politic;
- Insignele, emblemele, medaliile, precum și uniformele de orice fel, nu pot fi create, nici atribuite, nici purtate fără legiuită încuviințare.

Constituția impusă în februarie 1938, după instaurarea dictaturii regale, reintroduce în România pedeapsa cu moartea... și cu scop precis. Carol cel sângeros avea un plan care va deveni evident 3 luni mai târziu: în data de 24 mai 1938, în plină des-

fășurare a procesului Codreanu, Consiliul de Miniștri (întrunit în absența președintelui său, Patriarhul Miron Cristea) decide aplicarea pedepsei cu moartea și în timp de pace. Este vorba despre Jurnalul Consiliului de Miniștri nr. 46.645 din 24 mai 1938, care introduce pedeapsa capitală pe timp de pace, cu specificația că această prevedere se aplică timp de 1 an.

Au trecut de atunci 80 de ani... ani de dictatură, întuneric, nedreptate, uitare forțată. În timp ce Carol al II-lea a fost reînchis în țară cu toate onorurile datorate unui fost Rege al țării, victimele urii sale rămân în temniță, în temnițele memoriei. Toți legionarii asasinați în timpul lui Carol al II-lea (peste 300!) - în frunte cu Căpitanul - așteaptă dreptatea care li se cuvine. Așteaptă revenirea în memoria și în istoria neamului lor ca mari personalități românești, ca eroi, ca martiri, ca mărturisitori, ca sfinți. Abia atunci când dreptatea îi va scoate pe toți aceștia la lumină, vom considera că dictatura a luat sfârșit.

ÎN 1952, CA ȘI AZI DEMOCRAȚIA ȘI NOI

rea, arătând - între liniute - ce este pentru noi, democrația: suma libertăților individuale. Evident, cetățeanul de pe stradă, care ne judecă după caricatura de legionar, concepută și difuzată în opinia publică românească de așa zișii „democrați”, se miră cum am devenit noi, rebelii, anarhiștii, dictatorii cu cuțitul între dinți, cum am devenit, zic, peste noapte „apărătorii substanței democratice”, când tocmai, timp de o generație, ne-am afirmat dușmanii ireductibili ai democrației.

Nu văd contrazicerea. Am fost și continuăm să fim adversarii democrației demagogice, de bălci și de tarabă, așa cum se practică la noi: cu urne furate, cu jandarmi, cu bătaie în sânge, cu generalizarea corupției, cu șperțul-rege și regele-șperț, cu vânzarea Țării, cu crematoriul funcționând doar o leacă mai domol ca astăzi. Împotriva acestei „democrații”, care continuă să sfideze pe Români din piscul Comitetului, unde s-a cocoțat, ca de obicei, prin fraudă, ce sentimente alte le putem să încercăm decât aversiune și desgust? Sau poate descopere cititorul nostru vreo comunitate de esență între democrație și „democratul” Comitet dela Washington? Să ne explice atunci în ce măsură exprimă voința poporului? Cine, cum și unde i-a ales? Cu cine se consultă? Și în numele cui vorbește?

A fi apărătorii substanței democratice implică o dublă atitudine: negativă față de cei ce o corup, pozitivă față de tot ceea ce o afirmă și o consolidează.

Negativ, apărarea substanței democratice înseamnă continuarea luptei începută încă de acum douăzeci și cinci de ani, împotriva impostorilor și farsorilor „democrației”, a șefilor veroși care nu desprinseseră din doctrina lui Locke decât corupția epocii post-elizabetane, din discriminările lui Montesquieu decât abuzul de putere, din seraficele visări ale lui Jean Jacques decât sentimentalismul ipocrit al crocodilului îmbuibat până la indigestie, consimțind să verse, între pară și brânză, o lacrimă perfidă pe altarul Patriei și a nemuritoarelor principii.

În postura sa negativă, democratismul nostru se va lovi, deci, de conținutul tradițiilor de corupție și minciună, de saltimbancii falsei democrații, pe care i-am identificat deja în ariertrenul partidelor.

Pozitiv, democratismul implică afirmarea credinței noastre în valorile ireductibile ale libertății, ale spiritului de inițiativă privată, ale individului și al celulelor sociale ce-l înglobează: familia și națiunea.

În acest sens, democratismul nostru nu prezintă nimica nou, nici revoluționar, pentru doctrina și practica legionară: l-am observat întotdeauna. Evident, cei care nu cunosc decât din propaganda calomnioasă a adversarilor, continuă să ne judece după sperițoaerea „cu cuțitul în dinți”. Cei care însă, obiectiv, ne-au văzut la lucru, ne-au observat în felul nostru de viață, au avut curiozitatea să răsfășoare „Pentru Legionari” sau „Circulările” Căpitanului ori mai recent, broșura lui Horia Sima „Omul nou” și întreaga colecție a „Vestitorului”, vor fi învățați să deslușască în unitatea primordială de viață legionară, o celulă democratică în care nici o hotărâre nu se lua decât cu consultarea tuturor și

cu obținerea asentimentului majorității. Deasemenea vor descoperi că marile decizii politice, Căpitanul nu le-a luat niciodată înainte de a consulta Senatul legionar.

Democrația noastră nu este utopică, artificială și absurdă, ci este o democrație realistă, autohtonă, ieșită din sânul poporului nostru și adaptată nevoilor sale specifice. O democrație în care dilema libertate-egalitate se tranșează în favoarea libertății, iar aceia dintre libertate și ordine, în favoarea ordinii. Pentru că numai într'un regim de ordine se pot desvolta organic și firesc libertățile individuale, fără a cădea în anarhism, după cum numai cu respectul libertății se poate realiza acel optimum de egalitate, care înseamnă a atribui fiecăruia, după putință, după muncă și după merite.

Aceasta fiind pentru noi esența democrației, ne repetăm „cu onestitate și fără rezerve” apărătorii ei. Astăzi ca și ieri. Măine ca și astăzi.

ALEXANDRU FRÂNCU, Rio de Janeiro
Anul XIV, Nr. 2, februarie 2011

P.S. Cu absoluta convingere că noi am fost democrați mai autentici și mai cinstiți decât pleușca politicienilor veroși. În 1952 ca și azi. Inutil de precizat că autorul travesase la epoca respectivă mai puțin primăveri decât cele 97 de toamne „facturate” astăzi.

Textul alăturat aparține seriei „Democrația și noi”, publicată de-a lungul anului 1952, la Buenos Aires, în revista INSEMNARI, editată de Alexandru Frâncu.

Triplă lansare de carte sub semnul „Jertfei de la Majadahonda”

Evenimentul, organizat de Fundația Profesor George Manu și Editura Evdokimos, a avut loc miercuri, 31 ianuarie 2018, la Librăria Sophia din București, aducând în atenție trei cărți apărute în urmă cu peste 80 de ani: **Neculai Totu** - „*Însemnări de pe front*”; **Bănică Dobre** - „*Crucificații*”; **Alexandru Cantacuzino** - „*Pentru Christos*”.

Autorii celor trei volume au făcut parte din echipa celor 7 voluntari legionari care au pornit la 24 noiembrie 1936 spre Spania însângărată de urgia bolșevică. Legionarii aveau să se înscrie ca simpli soldați în armata Generalului Franco, apărând creștinătatea cu arma în mână, înțelegând că, o dată ocupată Spania, comuniștii nu se vor opri până nu vor ocupa, adică sataniza, întreaga Europă. La 13 ianuarie 1937 echipa românească avea să dea cea mai cutremurătoare jertfă: Ionel Moța și Vasile Marin cădeau răpuși de același obuz la Majadahonda, în luptele crâncene din apropierea Madridului...

În prima parte a anului 1937 Neculai Totu, Bănică Dobre și Prințul Alexandru Cantacuzino aveau să aștearnă pe hârtie zbuciumul, lupta, jertfa și măreția zilelor petrecute pe frontul spaniol. La doi ani după jertfa de la Majadahonda, cei trei aveau să cadă și ei asinați nu de gloanțe bolșevice, ci de gloanțele puse în țeava oarbă a autorităților române de camarila Regelui Carol al II-lea.

Evocarea jertfei de la Majadahonda și prezentarea cărților a fost realizată de invitații noștri: Pr. Prof. Vasile Gordon, Pr. Prof. Marius Vișovan și Ciprian Voicilă. Părintele Vișovan a prezentat contextul izbucnirii Războiului Civil din Spania și derularea lui. Totodată, a explicat însemnătatea, necesitatea și perenitatea jertfei date de români pe pământ spaniol. Pr. Gordon a dezvăluit publicului modul în care cei 7 legionari s-au pregătit pentru plecarea pe front: spovediți și împărțiți în Biserica Sfântului Ilie Gorgani. Ciprian Voicilă a vorbit despre reacțiile extraordinare apărute în rândul intelectualității românești după moartea eroilor Moța și Marin și despre situarea acestei jertfe la temelie generației mărturisitorilor din temnițele antonesciene și comuniste.

Trei cărți document scrise de trei personalități intrate în legenda neamului, prezentate de trei invitați de excepție... Multumim prietenilor de la Librăria Sophia, invitaților și publicului numeros!

Neculai Totu - Însemnări de pe front

“Am venit șapte și ne întorcem numai cinci. Ionel Moța și Vasile Marin au căzut pe pământ spaniol, pentru Cruce și pentru Țară. Tot ce-a avut mai scump tineretul românesc a rămas acolo în Spania, să spună celor de mâine cea mai frumoasă baladă a jertfei noastre pe altarul Crucii. Am trecut frontiera. Adio Spanie! Ți-am lăsat - pentru Cruce și pentru Nație - tot ce a avut mai falnic generația noastră! Pe pământul tău rămâne, mărturie românească în fața istoriei, amintirea lui Moța și a lui Vasile Marin. Adio Spanie! Plecăm spre țară să încredințăm sfințele moaște pământului strămoșesc.”

Preț - 20 lei

Alexandru Cantacuzino - Pentru Christos

“Ionel Moța și Vasile Marin au murit liberi, cu gândirea lucidă, cu inima fierbinte și înflorită de iubirea ce o purtau celor care le erau dragi și lui Dumnezeu. Ei au avut forța să se desfacă de contemporanii lor care, nici în Țară, nici în Spania, nu au putut ajunge să-i înțeleagă. Proștii vor zice: mai bine mureau în țara lor, în serviciul și pentru apărarea ei. Ei nu pricep însă că sufletele santificate ale lui Moța și Marin au o putere uriașă, care ne păzește granițele și patrimoniul național, ca o pavază de mii și sute de mii de ori mai puternică decât ne-ar fi putut da bielele lor piepturi omenești. Când obrazul Maicii Domnului și trupul răstignit al Mântuitorului Iisus Christos sunt lovite, interesează sacrilegiul, nu locul unde a fost săvârșit.”

Preț - 8 lei

Bănică Dobre - Crucificații. Zile trăite pe frontul Spaniei

“Jertfa nu a fost mare pentru gloria Neamului. Ca Moța și

Marin e toată Legiunea, ei însă au fost mai buni între noi și pe ei i-a hărăzit Cristos să trăiască în vecii vecilor, iar noi cei rămași trăim, încă, fiindcă așa ordonă Căpitanul. (...)

Crucificarea este a neamului. Vedeți-o. Așa este. Este a întregului neam omenesc. Este a luptelor, a biruștelor, a tuturor celor cu sabie sau fără sabie, în slujba adevărului. Dar mai vădit este a unui popor răzvrătit pentru dreptate, mergând cu rânduie să-și merite locul, să-și merite contururile sale geografice și înălțarea spirituală.”

Preț - 18 lei

Din Temnițele Memoriei: 9 februarie 1920

Constantin Panu și Corneliu Zelea Codreanu publică CREZUL SOCIALISMULUI NAȚIONAL-CREȘTIN

“Cred într-unul și nedespărțit Stat Român de la Nistru la Tisa, cuprinzătorul tuturor Românilor și numai al Românilor, iubitor de muncă, cinste și în frica lui Dumnezeu cu durere de țară și neam.

Dătătorul de drepturi egale, civile și politice la bărbați și femei.

Protector al familiei, salariind funcționarii și muncitorii pe baza numărului de copii și pe baza muncii depuse, înțelegând cantitatea și calitatea, și într-unul Stat sprijinitor al armoniei sociale prin restrângerea numărului de grade; iar pe deasupra salariului socializând fabricile, proprietatea tuturor muncitorilor, și pământul distribuit tuturor plugarilor.

Repartizarea beneficiilor între patron (stat sau particular) și muncitori. Patronul (particular) pe lângă salarierea muncii sale va primi un procent descrescând proporțional cu mărimea capitalului. Și într-unul Stat asigurator al muncitorilor prin 2fondul riscurilor”. Întemeietor de depozite de hrană și îmbrăcăminte pentru muncitori și funcționari care organizați în sindicate naționale vor avea reprezentanți în comitetele administrative de pe lângă

diferite instituții industriale, agricole și comerciale.

Și într-unul mare și puternic “părinte al muncitorilor” și Rege al țăranilor, “Ferdinand I-ii”, care pentru fericirea României totul a jertfit și care pentru mântuirea noastră una cu poporul s-a făcut.

Care în fruntea oștilor de la Mărăști și Mărășești a biruit, și care din nou cu dragoste și încredere se uită către ostașii ce-i datorează credință, și care vor găsi în cazărmi o adevărată școală a națiunii, pe care să o treacă în termenul de un an.

Într-un tricolor înconjurat cu razele Socialismului Național-Creștin, simbol de armonie între frații și surorile României Mari.

Într-una Sfântă Biserică Creștină cu Preoți trăind din Evanghelie și care să se jertfească apostolește pentru luminarea celor mulți.

Mărturisesc alegerea miniștrilor de către Camera, suprimarea

Senatului, organizarea poliției rurale, impozitul progresiv pe venit, școli de agricultură și meserii la sate, “cercușoare” pentru gospodine și adulți, azile pentru invalizi și bătrâni, case naționale, cercetarea paternității, aducerea legilor efectiv la cunoștința tuturor, încurajarea inițiativei particulare în interesul Neamului și dezvoltarea industriei casnice țărănești.

Aștept învierea conștiinței naționale la cel din urmă păstor și coborârea celor luminați în mijlocul celor trudiți spre a-i întări și ajuta în adevărata frăție, temelie României de mâine. Amin!

“Garda Conștiinței Naționale”

Ziarul “Conștiința”, Luni, 9 Februarie 1920

Vizită la Jilava

Luna trecută am reușit să vizitez pentru prima dată închisoarea Jilava, unul din cele mai sinistre locuri de pe pământul românesc, intersecția groaznică a nenumărate destine frânte de tirania comunistă.

Împreună cu un grup de prieteni am străbătut, timp de două ore curțile interioare dintre corpurile de clădire, precum și multitudinea de galerii din Fortul 13 (o componentă a structurii destinate apărării militare a Bucureștiului la sfârșitul sec.19), ale cărui încăperi au fost transformate în celule, spații ce adăposteau într-o înghesuială extremă peste 100, poate chiar 200 de persoane... deținuți politici anticomuniști de toate orientările, aflați în tranzit spre alte destinații...

Majoritatea dintre noi fiind la prima vizită și relativ tineri, am avut nevoie de un ghid competent. L-am avut în persoana doamnei Niculina Moica, fostă deținut politic, arestată și întemnițată la vârsta de 16 ani! O parte din detenție a petrecut-o aici, la Jilava... Dânsa și-a oferit timpul cu bucurie pentru a ne însoți.

Multe personalități ale neamului românesc au pătimit aici, unii aici și-au găsit sfârșitul. Deși majoritatea spațiilor sunt complet goale (repararea și amenajarea muzeală e încă doar o speranță...) în celula unde a murit Monseniorul Vladimir Ghika (deja beatificat) în anul 1954, a fost pusă o fotografie și un mic altar. Aici noi vizitatorii ne-am oprit și am rostit o scurtă rugăciune.

N-am să ascund faptul că m-am gândit mult și la tatăl meu, Aurel Vișovan, conștientizând cu emoție că pășesc pe urmele lui, care a străbătut aceste coridoare; în cei 16 ani de detenție fiind de mai multe ori adus aici... prima dată fiind în 1949, când după condamnarea în procesul de la Cluj sighetenii au trecut prin Jilava, fiind apoi repartizați la diferite închisori, el fiind destinat infernalului Pitești...

Iată cum relatează Aurel Vișovan a două detenție la Jilava, în 1957.

“La Jilava mâncarea era ceva mai consistentă ca la Aiud. Cu toate acestea, eu nu puteam mânca. Afecțiunea mea hepato-gastrică se accentuase și nu mă puteam alimenta. Am cerut să mi se dea separat porția de cartofi doar fiartă, fără altceva. Deasemeni și porția de ulei separat, știind că în felul acesta voi putea mânca. N-am reușit să primesc. Am reușit - însă - să fiu schimbat, pe baza dosarului meu medical, într-o anexă a spitalului Jilava cu un regim cât de cât mai dietetic... Și iarăși încă o teamă. Se lăsase frigul. Atmosfera din închisoare era jilavă...

Am nimerit într-o cameră cu oameni deosebiți, buni camarazi care știau să facă trecerea timpului

mai ușoară. Aici l-au reîntâlnit pe Mihai Timaru adus și el de la Aiud pentru un proces. L-am cunoscut pe fostul căpitan Ivănică din Giurgiu - om plin de bună dispoziție. Într-o zi, fiind la plimbare, pe lângă noi trec câțiva dintr-o altă cameră ce veneau de la baie. Printre ei - unul extrem de slab, cu o zeghe aruncată peste trupul proaspăt scos din apă. Avea picioarele goale în niște bocanci mari ce-i târa după el cu un răs nătâng pe față... Îmi spuse cineva că este Nonu Sasu. Auzisem despre Nonu Sasu că a fost un om de o valoare deosebită, dar - din cauza greutăților din închisoare - ajunsese acum într-o formă nelucidă. Era evident că pe acest frig a ieșit din baie astfel anume ca să moară. M-am bucurat când peste ani am auzit că Nonu Sasu și-a revenit, că era sănătos și că lucra ca inginer pe undeva... Mai că nu mi-a venit să cred.

(...) Am relatat mai înainte despre zgomotul infernal ce mi-a apărut în cap și în urechi la închisoarea Aiud și care mă urmărea obsedant tot timpul. Cu aceste evenimente precipitate din ultima perioadă, zgomotul trecuse pe planul al doilea. Pe planul întâi erau gândurile la ceea ce se întâmpla. Zgomotul, deși era persistent, nu era atât de supărător. Totuși, fiind la Jilava și aflând că aici vin din când în când medici de la penitenciarul Văcărești, pentru a consulta bolnavii, m-am înscris și eu pentru vizita de consult O.R.L. Au trecut zile, poate chiar săptămâni, până când - într-o zi - gardianul ne anunță că cei care ne-am înscris pentru consult să poftim la infirmerie. Ne adunaserăm cam mulți. Atunci am aflat că medicul O.R.L.-ist vine la consult de două ori pe an.

După un timp vine gardianul nervos și ne spune că trebuie să ne întoarcem în cameră, că doctorul - pe care îl chema Așchenazie - și-a făcut norma de 16 oameni pe zi. Restul era să fim consultați altă dată, adică peste... jumătate de an. Gardianul însuși era revoltat de atitudinea doctorului și a zis că merge la comandant să-i raporteze despre acest caz. Ce a făcut, ce n-a făcut acest gardian, care se dovedi a fi om de omenie, că s-a întors nu peste mult și ne-a zis: - *Înapoi la infirmerie... Mama lui de doctor... 16 oameni norma?!*

Nu-i vorbă că și doctorul ne-a consultat pe măsură: doi inși pe minut. Când a ajuns la mine (sau am ajuns eu la el) i-am spus despre zgomotele din urechi (cap). Îl văd cum face un cornet din hârtie, privește la urechi, dar nu se uită la ele, apoi îmi vâra cornetul într-o ureche (Doamne, iartă-mă) și își apropie urechea sa de gura cornetului ca și cum și el ar vrea să audă zgomotele mele din cap și urechi. N-am înțeles niciodată acest gest. Mi-a prescris să iau luminal. Zgomotele persistă chiar și în

acest moment în care relatez aceste lucruri, dar nu mă mai deranjează. Am impresia că m-ar deranja dacă nu le-aș auzi.” (Aurel Vișovan, *Dumnezeul meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?*)

O nouă scurtă detenție la Jilava în 1959, între Constanța și Satu-Mare.

“Ajuns la Jilava, m-au închis într-o improvizație de lemn murdară din care la intrarea mea a ieșit un șobolan enorm. Încercând să iau legătura cu cel din încăperea vecină, vorbeam cu o voce joasă să nu mă audă alții. În momentul acela apare gardianul și-mi trânteste o palmă de era să mă doboare... După lovitură se uită atent la mine și eu la el. L-am recunoscut. Era același gardian care mi-a deschis poarta închisorii când am fost pus în libertate în noiembrie 1957. Mă privește nedumerit: - *“Te-au adus din nou?!”*

Nu reușesc să-mi amintesc cât am stat la Jilava - desigur până aveam asigurată un vagon-dubă cu care să fiu dus. Spre sfârșitul lui aprilie 1959, mă văd într-o carceră sufocant de strâmtă, unde nu-mi puteam nici măcar întinde picioarele. Era încă un semn că sunt tratat ca foarte periculos. De obicei deplasarea între două închisori se făcea în încăperea mare a dubei împreună cu ceilalți deținuți politici, dar izolarea aceasta mă frământa cumplit.” (Aurel Vișovan, op.cit)

Și multe alte dureri și speranțe au rămas între zidurile Jilavei...

România și sfârșitul Europei (11)

Mihail Sturdza (1886-1980) a fost un diplomat de prestigiu, ministru de externe al României în perioada Statului Național - Legionar (1940 - 1941) și a Guvernului Național de la Viena (1944 -1945). Lucrarea sa “România și sfârșitul Europei” constituie un izvor documentar de excepție.

“Noutatea zilei era însă cartea lui Jean Sheba, ministrul Cehoslovaciei în capitala României. Scrisă în franțuzește și tradusă pe românește, apăruse cu câteva luni înainte și conținea pagini insolente pentru România și îngrijorătoare pentru Polonia, de aceea mi-a semnalat-o Arcziczewski. Sheba considera **axa politică Moscova-**

București-Praga ca și formată, și ne învinuia de a nu fi luat încă măsurile necesare pentru a permite o mai rapidă deplasare a trupelor rusești și ne cerea să procedăm fără întârziere la construirea noilor căi ferate, a noilor poduri și șosele necesare.

Datorită protestelor mele și ale lui Gheorge Brătianu, Sheba a fost în cele din urmă obligat să plece. Dar când am văzut imensele eforturi făcute de oficialii noștri pentru a-l salva și a-l păstra la București, am înțeles care era adevăratul rost al Convențiunii Feroviare, concepută și semnată de Titulescu și Litvinov.” (pag. 116-118)

Mereu atent la desfășurarea evenimentelor interne și bine informat asupra conjuncturii internaționale, Mihail Sturdza înțelege tot mai clar că ceea ce pregăteau cercurile carliste era de fapt o mare trădare în favoarea Uniunii Sovietice care (dacă scenariul ar fi reușit) primea dreptul de a intra cu armata pe teritoriul nostru. Este îngrozit văzând câtă iresponsabilitate caracteriza cercurile puterii carliste și pasivitatea imensei majorități a spectrului politic.

Mihail Sturdza face tot în aceeași perioadă și o vizită în Spania, observând cu simpatie efortul naționaliștilor spanioli de a stăvili barbaria comunistă, sprijinită puternic de Moscova, dar și de unele cercuri stângiste occidentale.

pagină realizată de

Preot prof. MARIUS VIȘOVAN

Din Temnițele Memoriei Vasile Andrei – medicul fără arginiți și fără frontiere...

Vasile Andrei, Yemen

Sectia de pneumologie și ftziologie a spitalului din Yemen care poartă și astăzi numele doctorului Vasile Andrei

Vasile Andrei s-a născut la Tulcea în 1908. A urmat Facultatea de Medicină la Cluj. Încadrat în Mișcarea Legionară a îndeplinit în timpul facultății funcția de Șef al Centrului Studențesc Legionar Cluj. În timpul prigoanei carliste a fost arestat la 27 noiembrie 1938 și deținut împreună cu alte zeci de legionari în închisoarea Cluj.

Autoritățile vor încerca să îl scoată vinovat în cazul atentatului asupra rectorului Ștefănescu Goangă. Vasile Andrei va reuși cu greu să își arate nevinovăția, deși la data atentatului era arestat și toate căile de comunicare cu exteriorul îi fuseseră tăiate. Astfel acuzația de a fi dat ordin pentru înfăptuirea atentatului a fost demontată.

Eliberat în 1940, va lua parte la pregătirea revoluției legionare de la 3-6 septembrie. După instaurarea Statului Național Legionar va fi numit prin circulara dată de Horia Sima în 10.10.1940, în funcția de Șef Național al Studențimii Legionare. În această funcție reușește să obțină suplimentarea bugetului alocat hranei și cazării în cămine a studenților.

După lovitura de stat a Mareșalului Antonescu este urmărit de Siguranță. Reușește să fugă în exil unde va fi deținut în lagărele de la Rostock și Buchenwald. Dacă la Rostock condițiile de detenție erau suportabile, la Buchenwald lipsa îngrijirii medicale a făcut ca tuberculoza pe care Vasile Andrei o contractase în temnițele carliste să revină în forță. Îngrijit de camaradul său, Dr. Apostolescu, Andrei a reușit să țină boala sub control un timp. La începutul lui februarie 1944 starea lui era gravă, suferind de hemoftizie acută. Cu toate insistențele legionarilor, autoritățile au refuzat scoaterea din lagăr și internarea într-un spital a doctorului Andrei.

Legionarii au declanșat greva foamei timp de cinci zile, în perioada 6-11 februarie 1944, însoțind gestul lor de susținere cu o scrisoare adresată Reichs-

führerului SS Himmler, în care îi explicau necesitatea internării lui Vasile Andrei. Răspunsul lui Himmler a fost dur, acesta considera greva legionară drept un act de sabotaj, iar șeful grupului legionar, Iosif Dumitru, a primit 3 săptămâni de pedeapsă în buncăr. Doctorul Andrei a supraviețuit cu ajutorul Lui Dumnezeu și cu îngrijirea camarazilor.

După 23 august 1944 rămâne în exil, locuind întâi în Germania, apoi în Franța unde a profesat ca medic la spitalul parizian Boucicaud. Se va adresa Ministerului Sănătății, cu dorința de a fi încorporat în cadrul Misiunii Medicale Franceze. Vasile Andrei va fi acceptat și, în 1951, va fi trimis în misiune medicală în Yemen. Vasile Andrei va fi al doilea medic sosit la Taz, Yemen, pentru crearea unui spital gratuit francez. Condițiile de viață dificile și dotările medicale inexistente nu l-au descurajat. În timpul războiului civil din Yemen (1960) tratează răniții și, alături de ceilalți medici, încearcă să obțină din Europa aparatura, medicamentele și resursele necesare intervențiilor de urgență.

Ca medic radiolog, pneumolog și fiziolog, s-a dedicat până la sfârșitul vieții tratării și vindecării săracilor. A fost iubit și apreciat de toți locuitorii din Taz. În semn de apreciere, i s-a oferit atât cetățenia yemenită, cât și cea franceză. Le-a refuzat pe amândouă, dorind să rămână român până la moarte, acceptă însă titlul de „Cavaler al Legiunii de Onoare Franceze”.

În paralel cu activitatea medicală, continuă să activeze și pe linie legionară, este reprezentantul Mișcării Legionare în raporturile cu Casa Regală aflată în exil. Participă în 1977 la o serie de consultări între MS Regele Mihai și partidele politice aflate în exil.

Spre sfârșitul vieții se va stabili la Paris, continuând să călătorească des în Yemen, spre a le fi de folos tinerilor medici pe care îi formase și pregătise. Știind că sfârșitul i se apropie, dorește să revină în Yemen, alături de cei pe care i-a slujit ca medic aproape 4 decenii. Moare în timpul călătoriei, fiind înmormântat, conform dorinței, sale în Taz, într-un parc public, în vârful unei coline.

Vasile Andrei a plecat la Domnul în 15 februarie 1989, fără a apuca să revadă România pe care a iubit-o și căreia i-a făcut cinste întreaga viață. Mormântul său este loc de pelerinaj pentru yemeniți și este străjuit de o cruce simplă pe care se află scris „Doctorul Andrei”, atât.

Dumnezeu să-l numere cu dreptii Săi, iar noi să-l păstrăm viu în memoria neamului nostru!

CEZARINA CONDURACHE

ION I. MOȚA, tăria credinței noastre

Se împlinesc astăzi patru ani de când Domnul Banea, într-o ședință solemnă, ne anunța, covârșit de durere și înecat de lacrimi, jertfa de la Majadahonda. Toată garnizoana Clujului, adunată să asculte cuvântul Domnului Banea, era transfigurată de durere și înlemnită de suferință; un timp amuțise și glasul celui care cuvânta. Murise, doar, Moța! „Tunul cel mai formidabil al Legiunii”, cum spunea Domnul Banea. Cu puțin înainte de

plecare sa în Spania, venise să vadă Clujul, pe care l-a iubit, Clujul în care el, cel dintâi, ridicase steagul luptei de desrobire a Neamului, Clujul pe care îl părăsea acum pentru totdeauna. Ne-a vizitat în tabăra noastră din Dorobanți, unde clădeam Căminul Ardealului tânăr Legionar, căminul care trebuia să-i poarte numele.

Ne-a vorbit atât de frumos, atât de pătrunzător și atât de trist. Vedeam în ochii arhanghelului coborât între noi atâta lumină, atâta desfacere de pământ, încât presimțeam, fără să fi bănuț unde pleacă, că nu-l vom mai vedea niciodată.

Au trecut doar trei luni și Clujul îndoliat își primea eroul: luptătorul Crucii și fiul care îi câștigase Legiunii și Neamului, onoare, cinste și lumină pe câmpurile Majadahondei. Ai murit, Moța, la Majadahonda, numai în sufletele celor care nu te-au iubit, în sufletele celor care nu te-au înțeles, nici pe tine, nici chiar jertfa ta. Ai trăit însă și trăiești mereu în sufletele noastre, în gândurile noastre, în durerile noastre și în nădejile noastre. Niciodată nu te vom uita.

Tu ne-ai întovărășit și ne-ai întărit sufletele și credința în prigoana cea fără nădejdi. Ai trăit atunci cu noi în celulele noastre, în lagărele noastre. Ai suferit alături de noi. Cu gândul la tine, suferința ne era mai ușoară, prigoana era mai puțin chinuitoare, iar moartea era mai puțin înspăimântătoare, era calea care ducea la tine, la înviere.

Era în 22 septembrie, ora patru dimineața. În închisoarea din Satu-Mare, doi legionari de frunte, Bozântan Victor și Jitaru Spiridon erau scoși să fie executați. Cu fruntea sus, cei doi dragi camarazi mergeau senini la moarte. Ceilalți ce rămăneau, făcuseră front. Cineva le-a dat onorul. „Trăiască Legiunea și Căpitanul. Duceți-vă cu drag la Căpitan, camarazi. Drumul vostru e luminat de Moța și Marin!”. Astfel îi întovărășea pe toți Moța, pe toți cei ce se cunau cu moartea legionară. Astfel îi întovărășea pe toți în fața morții, în fața durerii, în fața deznădejdiei. Tu ești culmea desăvârșirii legionare spre care se îndreaptă privirea noastră, a tuturor.

Prin jertfa ta pentru Cruce și Legiune, prin puterea credinței tale în Căpitan și Neam, prin sufletul tău luminat, strălucește mândră Legiunea.

ANDREI VASILE

Revista Axa, anul X, nr. 56, 14 ianuarie 1941

Personalitate a culturii universale sau „criminal de război”?

BOGDAN MUNTEANU

Orizontul cultural și spiritual al lui Vintilă Horia nu s-a mărginit la domeniul literar, al romanelor și eseurilor sale. Aici el a excelat printr-o remarcabilă virtuozitate stilistică, dar dublată de profunzimea unui mesaj care actualizează marile teme ale condiției umane în general, unde încadrează în mod special și ceea ce poate fi numit specificul românesc. În scrierile sale literare converg numeroase idei aparținând altor domenii ale spiritului uman: istorie, filosofie, teologie, științe ale naturii. Sunt tărâmurile creației care l-au preocupat la modul profund, pe care le-a studiat cu o pasiune care a trecut dincolo de simpla informație schematică, la nivel de cultură generală. Nu poate fi numit un „specialist”, dar avea acel orizont amplu, cu o deschidere universală, care i-a permis să fie un interlocutor avizat, pe măsura somităților în aceste domenii pe care a avut prilejul să le întâlnească. Acest demers ambițios, de mare anvergură, s-a concretizat în cartea „Călătorie la centrele pământului”, publicată inițial în spaniolă în 1973 iar în traducere românească la sfârșitul anului 2015. Proiectul s-a desfășurat pe perioada câtorva ani de zile, a implicat numeroase călătorii de-a lungul și de-a latul „lumii libere”, precum și un studiu amănunțit al creației unor mari personalități cu care s-a întâlnit pentru realizarea acestei cărți unice, care îmbină interviurile cu alte considerații personale și cu genul reportajului, realizat în jurul acestor întâlniri. Vorbim aici de personalități a căror creație este una de referință, constituind în lumea ideilor, a artelor, a științelor, ceea ce Vintilă Horia numea „centre ale pământului”. Preocupările sale se îndreptau în direcția viitorului omenirii, într-o vreme în care tehnologia și materialismul începeau să invadeze din ce în ce mai mult societatea umană. În încercarea sa de a decela tendințele care la vremea sa începeau să mijescă –erau zorii epocii informaționale- el a apelat la opinii dintre cele mai autorizate, ale unor personalități de prim rang în domeniile respective. În selecția acestora pare să fi fost valabil un singur criteriu: printre ei nu vom găsi niciunul de extracție marxisto-comunistă. În rest, călătoriile sale l-au dus pe Vintilă Horia la întâlniri cu acești creatori de referință (sau, când ei nu mai erau în viață, la locurile unde aceștia au trăit și au creat, la urmașii sau discipolii acestora) aparținând feluritor naționalități, inclusiv evrei.

Printre reperele sale, pe urmele cărora a călătorit, se numără filosofii Gabriel Marcel, Husserl, C.G. Jung, Unamuno, teologi occidentali de vârf precum von Balthasar, Rahner și Congar, literați precum Joyce și Jünger, compozitori precum Messiaen, arhitecți precum Max Abramowitz (cel care a proiectat sediul ONU), maeștri ai cinematografului ca Fellini, filosofi ai istoriei precum Toynbee, precum și numeroși filosofi ai științelor, fizicieni, medici, biologi, o parte din ei laureați cu premiul Nobel.

Iată așadar ce anvergură are acest demers al autorului român și iată care erau cercurile pe care le frecventa. Cu interlocutori de un asemenea calibr, credem că nu mai e nevoie de nicio altă „legitimare” a lui Vintilă Horia în panteonul culturii universale, din care fără îndoială că face și el parte.

Din păcate, cortina de fier l-a împiedicat să adauge proiectului său și portrete ale unor autori aflați dincolo de aceasta. Dar nu a fost vorba doar de atât. Motivul pentru care nu a putut-o trece a fost în principal altul. La 21 februarie 1946, într-o înscenare de proces, Vintilă Horia a fost condamnat în absență

drept „criminal de război”, datorită concepțiilor sale de dreapta, incompatibile cu ideologia comunistă. Pentru „lumea liberă” am văzut că această sentință impusă sub presiuni de tip stalinist nu avea nicio valoare, Vintilă Horia fiind legitimat și recunoscut la adevărata sa valoare artistică și morală. Într-un singur moment s-a încercat compromiterea sa, anume atunci când a fost desemnat în anul 1960 drept câștigător al prestigiosului premiu Goncourt pentru romanul „Dumnezeu S-a născut în exil”. În urma unui scandal orchestrat de autoritățile comuniste de la București, premiul nu i-a mai fost decernat, deși atribuirea lui nu a fost totuși anulată (nu a fost nominalizat un alt câștigător).

Mai mult, în anii ulteriori, regimul de la București a încercat (cu rezultate modeste însă) atragerea personalităților culturale ale exilului în „Asociația România”, care ar fi urmat să publice și o revistă de cultură. E vorba de o tentativă de legitimare a puterii comuniste prin implicarea unor figuri de referință la crearea în afară a unei „imagini” a României care să prezinte țara și valorile ei într-o lumină pozitivă. Și, bineînțeles, chiar dacă nu se cerea o propagandă fățișă, nu se admiteau păreri critice la adresa regimului. Unul din cei vizați a fost, desigur, și Vintilă Horia. Iar cel care a încercat să-l convingă a fost nimeni altul decât Nichifor Crainic. În „Convorbiri Literare” din 1 septembrie 2017 putem citi sub semnătura lui Basarab Nicolescu un articol despre schimbul epistolar dintre cei doi, care a avut loc în anul 1972. În mod evident, Vintilă Horia a refuzat categoric această „ofertă”, preferând să-și păstreze demnitatea și libertatea, atât interioară, cât și exterioară. Dacă ar acceptat-o, probabil că ar fi fost „reabilitat” de către regimul comunist, sentința i-ar fi fost anulată, ar fi putut deveni membru al Academiei și copleșit cu numeroase onoruri.

Mai mult, în atari condiții ipotetice, memoria lui Vintilă Horia nu ar mai fi avut de suferit de pe urma controversatei Legi 217/2015, în care printre altele se legitimează toate sentințele acelor Tribunale ale Poporului din anii 1945-46, indiferent dacă e vorba de „criminali” în adevăratul sens al cuvântului, așa cum definește acest termen dreptul internațional al zilelor noastre, sau pur și simplu de intelectuali condamnați pe motive politice sau ideologice, dar care n-au avut nici în clin nici în mână cu unele atrocități petrecute în context de război. Dealtfel, ar trebui poate reamintită aici succint istoria faimoasei legi 312 din aprilie 1945 în virtutea căreia au funcționat acele tribunale staliniste. În urma „armistițiului” semnat de România cu Uniunea Sovietică pe 12 septembrie 1944, s-a stipulat și punerea în practică a hotărârilor luate de aliați de a pedepsi „criminalii de război” aparținând taberei care era limpede că va termina învinsă. Astfel, la sfârșitul lui ianuarie 1945 s-au emis legile 50 și 51, prima referindu-se la „criminalii de război” (definiți cam așa cum am face-o astăzi), iar a doua pentru cei vinovați de „dezastrul țării”, care îi viza pe cei care au avut o răspundere politică efectivă în alianța politico-militară a României cu puterile Axei. Așadar, inițial cele două noțiuni erau diferențiate și aveau o marjă relativ restrânsă de aplicabilitate. Partidul Comunist din România a considerat, bineînțeles, aceste formulări mult prea restrictive, pentru că astfel nu era posibilă o răfuială generală cu toți adversarii politici. Ca atare, la presiunile comuniste exprimate prin ministrul justiției de atunci, Lucrețiu Pătrășcanu, s-a emis o nouă lege, 312 din 21 aprilie 1945. Cele două noțiuni incriminate

Vintilă Horia - bust realizat de Nicăpetre, "Rotonda scriitorilor români din exil", de la Câmpul Românesc, Hamilton, Canada

au fost practic comasate. Culpă a devenit cea de vinovat pentru „dezastrul țării prin comiterea de crime de război”, iar sfera de aplicabilitate extinsă la modul maxim posibil, prin luarea în colimator și a celor care s-au pus sub orice formă „în slujba hitlerismului”. Fapt care a permis condamnarea a numeroși intelectuali, scriitori, jurnaliști, a căror singură vină a fost atitudinea lor naționalistă și implicit anticomunistă, care i-a poziționat în tabăra antisovietică.

Ne aflăm prin urmare într-o situație paradoxală. Lumea liberă, prin elitele ei culturale, l-a legitimat pe Vintilă Horia fără putință de tăgadă drept un creator de talie universală. El nu a fost nici urmărit penal, nici proscris moral, cu excepția cercurilor comuniste din Occident, ceea ce reprezintă mai degrabă o onoare pentru el. El însuși ar fi putut să-și obțină reabilitarea dacă ar fi acceptat o anumită formă de colaborare cu regimul de la București, pur și simplu prin participare la politica sa culturală, fără obligația de a deveni un propagandist fățiș (ceea ce nici nu era nevoie, căci însăși prezența sa într-o asociație girată de regim ar fi fost în sine un element de propagandă cu un puternic impact). A dat dovadă de verticalitate și a refuzat. Fapt care nu face decât să-i confirme și statura morală cu care rămâne înaintea posterității. Numai că, în virtutea unei legi aberante, care legitimează la grămadă sentințele nu mai puțin aberante ale tribunale staliniste a căror deviză a fost, firește, tot cea a unei cantități cât mai mari de condamnări, un om de cultură universală de talia lui Vintilă Horia este proscris în continuare în propria lui țară. Prin legislația sa actuală, statul român îl privește, la fel ca în 1946, drept „criminal de război”.

Până când vom mai trăi asemenea paradoxuri? Când va deveni România, în sfârșit, o țară normală?

În orice caz, un lucru e limpede. Tot ce e nefiresc, impus, artificial, fără o reală rezonanță cu conștiința colectivă a românilor (așa cum a fost și ideologia comunistă, inclusiv tendințele ei naționaliste) are un termen de valabilitate limitat. La scara istoriei, orice asemenea aberație își are sorocul ei, clipa în care ea va deveni însăși de domeniul istoriei, iar firescul își va reintra într-o zi în drepturile care i se cuvin.

lecturi sub abajur

Cultul Fecioarei
la Voiculescu, Blaga și Ion Pillat

Prof. Dr. CONST. MIU

În lirica lui V. Voiculescu, iconografia Noului Testament cuprinde creații care abordează cristologia și cultul Fecioarei. Acesta din urmă, indisolubil legat de iconografia cristologică, transpare din poeziile: **Lauda** (volumul **Clepsidra**) și **Fecioara** (volumul **Întrezăriri**).

Prima creație este centrată pe episodul Bunei-Vestiri. În Sf. Scriptură, vestea Nașterii lui Iisus este relatată în **Sf. Evanghelie după Luca**, 1: 28-35. Vestea îi e adusă Preacuratei de către arhanghelul Gavril, care i se închină. La nedumerirea ei cum se va întâmpla să nască de vreme ce nu cunoscuse încă viața sexuală, îngerul îi explică: “Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care se va naște din tine. Fiul lui Dumnezeu se va chema.” Această teofanie va fi prelucrată artistic de Voiculescu într-o creație de numai două catrene (dar excepționale în privința imaginilor și a ideaticii), în care accentul e pus pe smerenia Maicii Preciste și Întruparea Fiului: “Fecioara stă-n lăuntric pisc alb de rugăciune/ Cu ceru-ntins la poală ca marea sub o navă/ Un vânt suav deodată venit cu repejune/ O adumbri cu taină în cântece de slavă://<<Primește Ne-ncăputul, nemuritoare Plasmă,/ Tu binecuvântată, prea sfântă-ntre femei...>>/ Și adiindu-i vestea, prelung, ca pe-o mireasmă,/ Îmbobocea un înger, acolo-n fața ei...” Alternarea descrierii cu narațiunea și pseudodialogul face din această secvență a Bunei-Vestiri o scenetă vie, plină de tandrețe. Poetul va prelua și va accentua în versurile sale ideea smereniei Mariei, idee ce se vedește în versetele biblice. Astfel, în primele două versuri, Fecioara e surprinsă în plină acțiune de rugăciune, iar cele două imagini – una metaforică (“lăuntric pisc alb de rugăciune”), alta realizată cu ajutorul unei comparații (“ca marea sub o navă”) – intensifică nu numai religiozitatea acesteia, ci și, sau mai ales, măreția morală a celei Preasfinte.

Vestea minunată e comunicată, ca și în versetele din **Sf. Evanghelie după Luca**, în mod direct, căci întruparea Mântuitorului e **cea mai mare taină a creștinătății**. Poetul va potența această

taină în următoarele două versuri ale primului catren. Imaginea e realizată atât la nivelul grupului nominal (“un vânt suav”), cât și la nivelul grupului verbal – “o adumbri cu taină, în cântece de Slavă”. Recunoaștem aici o **doxologie**, prin care se confirmă sfințenia Fecioarei. Discreția vestirii nașterii lui Iisus o regăsim în versul al treilea al celui de-al doilea catren, un rol important, în acest sens, revenindu-i comparației: “Și

adiindu-i vestea, prelung, ca pe-o mireasmă”. Punctul culminant al acestei discrete Vestiri se concretizează în imaginea îngerului care **îmbobocește** în fața Preacuvioasei. Așa a închipuit poetul întruparea Celui fără de păcat.

A doua creație – **Fecioara** – este o **doxologie**: poetul credincios își îndreaptă ruga fierbinte către Cea cu “trup senin”, pe care o consideră “Albă răspântie-adâncă” și “Clară odihnă între Ursite”. Versurile, deosebit de expresive, pun în lumină semnificația unirii sacralului cu profanul: “Cerul și pământul s-au îngemănat în Iisus, iar Maria nu va întârzia să înțeleagă că o astfel de unire minunată⁽¹⁾ era inerentă planului Tatălui Ceresc de mântuire a oamenilor: “Ție mă-nchin, trup senin,/ Albă răspântie-adâncă,/ Între cerul străin/ Și lutul ce ne mănâncă./ Clară odihnă între Ursite,/ Sub rotunjimile tale aduni/ Frageda taină a două lumi topite/ În limpezimea unei minuni”.

Dincolo de semnificația unirii sacralului cu profanul – aceea de început a actului dumnezeiesc de împăcare a Tatălui Ceresc cu făptura umană (unire săvârșită discret, ca o taină) –, sesizăm și în versurile mai sus citate zbaterea credinciosului între cer și pământ, între libertatea absolută a spiritului și groznița lutului. E vorba, cu alte cuvinte, pe de o parte de tentativa de cunoaștere a absolutului, iar pe de altă parte de raportul dintre etern (ca nostalgie a departelui ce rămâne trăin omului) și efemer (care duce indiscutabil spre degradarea profanului). Așa se explică invocarea din strofa finală (unde se face trimitere la **Faptele apostolor, 1: 14**: “Toți aceștia [apostolii – n. n.], într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Iisus...”), prin care se dorește ca Maica Precistă să lucreze la atenuarea divorțului dintre sacru și profan: “Rămâi aicea viața întreagă,/ Unde se taie păcat cu slavă/ Și căi potrivnice încheagă/ Un dulce popas de carne suavă”.

Cu totul altfel receptează Lucian Blaga mitul creștin al Fecioarei, în poeziile **În amintirea**

țăranelui zugrav și Bunavestire, din volumul **În marea trecere**. Miracolul rodirii se produce în planul profanului, nu al sacralului: “Ce-a mai venit se poate-asemăna numai c-un vis./ Din pulberea de floare/ cernută peste tânărul ei trup/ fecioara Maria/ a legat rod ca un pom” (**În amintirea...**). În ambele poezii, Fecioara “e prețuită tocmai pentru starea ei omenească de cuceritoare naivitate și ingenuitate⁽²⁾”: “În noaptea asta lungă, fără sfârșit,/ o femeie umblă sub cerul apropiat./ Ea înțelege mai puțin decât oricine/ minunea ce s-a întâmplat./ Aude sori cântăreți, întreabă,/ întreabă și nu înțelege./ În trupul ei stă închis ca într-o temniță bună/ un prunc” (**Bunavestire**). Aceleași naivitate și simplitate specifice țăranicii le vom sesiza și în **Biblică** (din volumul **Lauda somnului**): “Maică Precistă, tu umbli și astăzi răsând/ pe cărări de apă pentru broaștele testoase./ Între ierburi înalte și goale/ copilul și-l dezbraci/ și-l înveți să stea în picioare./ Când e prea rău/ Îl adormi cu zeamă de maci./ Pentru tine lumea e o pecete/ pusă pe o taină și mai mare:/ de aceea mintea nu și-o muncești/ cu nimic./ În casa lângă blidarul cu smalțuri rare/ în fiecare și păzești cu răbdare/ somnul marelui prunc./ A muștrare clipind/ te superi doar/ când îngerii trântesc prea tare ușile/ venind și ieșind.” Se poate lesne observa cum sacralul a fost convertit în profan; Maria este aici o mamă iubitoare, care veghează atent creșterea pruncului, dojenind îngerii, când aceștia – ca orice copil – devin prea zgomotoși.

Într-un mod asemănător celui al lui Blaga procedează și Ion Pillat, în ciclul de versuri **Povestea Maicii Domnului**. Din acest ciclu, ne-am oprit la poezia **Maica și Pruncul**, această creație ilustrând opinia lui Valeriu Anania că “lumea cotidiană poate fi văzută și altfel decât apare.”⁽³⁾ Trebuie să precizăm că dacă Voiculescu, în poeziile **Lauda și Fecioara** este fidel Scripturii, accentul punându-se pe latura sacră a mitului creștin, Lucian Blaga și Ion Pillat sunt interesați mai cu seamă de latura profană, dar nu în sensul desacralizării mitului Fecioarei, cum greșit s-a opinat, ci tocmai **spre a evidenția taina întrupării**; pogorându-se în profan, sacralul i-a dat acestuia o altă dimensiune, după cum el însuși, prin inhabitația în uman, se vrea înțeles de acesta, căci “singura cale de acces a profanului spre scrup – spune același Valeriu Anania – trebuie bănuțată în taina întrupării, taină prin care natura omului, înnobilită, devine receptacul al dumnezeirii.”⁽⁴⁾ Iată de ce Blaga, Pillat, ca și Voiculescu (în **Poeme cu îngeri**) plasează sacralul în decor rustic.

Scena realizată de Ion Pillat – ca într-o icoană naivă, pictată pe lemn sau sticlă – este una rustică, redându-se astfel framecul inițial al narațiunii biblice: “Singură cu Pruncul, singură cu focul/ Ce-și desface-n umbră coada de păun,/ Maica se gândește, cumpănind norocul/ Pruncului ce-ntinde mâna la ceaun./ Ochii Lui albaștri cum e inun floare,/ Maica îi sărută, mângâie bălai./ Părul ca mătasea de porumb, și-o doare/ Sufletul deodată năpădit de scai...” Citite cu atenție, cele două strofe reproduse anticipează o altă secvență biblică: durerea și singurătatea Maicii Preciste, privindu-i Fiul răstignit și purtând pe cap cununa de spini. Aspectul acesta este reliefat cu ajutorul repetiției: “Singură cu Pruncul, singură cu focul”, unde sensul propriu al cuvântului foc anticipează sensul său figurat – focul inimii mamei sfătiate de durere, la vederea Fiului crucificat.

NOTE:

1. Fernand Comte, **Marile figuri ale Bibliei**, Editura Humanitas, 1995, p. 152.
2. Al. Tănase, **Lucian Blaga – filosoful poet, poetul filosof**, Editura Cartea românească, 1977, p. 358.
3. Valeriu Anania, **Din spumele mării**, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995, p. 165.
4. Valeriu Anania, op. cit., p. 174.

Flori de aur din Maramureș (45)

Sub acest generic oferim cititorilor întâmplări de viață din istoria recentă a Maramureșului ca dovezi eroice de credință și iubire creștină. (M. V.)

“Am plecat și noi spre casa lui Gicu Bulacu. Pe drum, Icuța mi-a povestit despre presiunea ideologică ce se exercita în școală, despre oamenii din oraș, pe cei mai mulți nu-i mai cunoașteam, iar alții nu mai voiau ei să mă cunoască... Camaradul Gheorghe Bulacu (foto), sau Gicu, cum îi ziceam noi, eliberat cu câțiva ani înaintea mea, era print-

re puținii care n-au avut nicio rețineră față de mine. Gicu era un om foarte plăcut, așa a rămas și acum, după aproape 40 de ani.

Casa lui Gicu era mare, cu o curte plină de flori aranjate în rondouri. Peste curte, o boltă de viță-de-vie și în grădină un nuc uriaș, ce-și întindea darnic umbra. Ne aștepta pe verandă. Când ne-a văzut, a coborât și ne-a îmbrățișat. - *Vă mulțumesc că ați venit. Să vă prezint părinților mei.* Înăuntru, o masă mare încărcată cu bunătați; mama și tatăl lui Gicu ne-au primit cu salutul tradițional: - *Cristos a înviat! Adevărat a înviat!*

Domnul Bulacu îmi strânge mâna, exprimându-și părerea de bine că mă cunoaște - auzise doar atâtea despre mine! Pe fața doamnei stăruiau încă umbrele atâtor ani de așteptare, când fiul lor era închis. Pentru mine a fost un moment de ușurare; mă așteptam la o primire mai rece. Dar nu! Dimpotrivă, am fost întâmpinat cu multă seninătate. Tatăl lui Gicu era învățător la vârsta de pensionare. Am urât sănătate și viață frumoasă nou-născutei, mamei și tuturor celor prezenți. O fetiță mică zburda în jur - era Mihaela. - *Știe fetița tatii că mai are o surioară?... Cele două fetițe îl făceau pe Gicu foarte fericit.*

Originar din Budești, Maramureș (la 30 km de Sighet) și elev la liceul Dragoș Vodă, Gicu Bulacu a făcut parte din organizația noastră, depunând legământul de “frate de cruce” la 25 martie 1948, alături de Petru Codrea, Iuliu Vlad și Iosif Andreica. A pătimit 7 ani în închisorile comuniste - la a doua arestare fiind deja căsătorit, soția Maria, învățătoare, având și ea parte de multă suferință.” (Aurel Vișovan, Dincoace de gratii)

Luna aceasta s-au împlinit 10 ani de la plecarea la Domnul a camaradului Gheorghe Bulacu, în februarie 2008.

Februarie 1948 –

legământul primului grup de “frați de cruce” maramureșeni

Luna aceasta se împlinesc 70 de ani de la depunerea legământului primului grup de “frați de cruce” maramureșeni, la 8 februarie 1948. Evenimentul a avut loc în condiții de maximă discreție în laboratorul de chimie al liceului „Dragoș Vodă” din Sighet în prezența lui Aurel Vișovan, șeful Grupului Legionar Maramureș și a lui Ion Curăscu, șeful FDC pe Ardeal (ucis mai târziu în închisoarea Pitești), forul ierarhic superior. Tinerii elevi care au depus legământul au fost: Nistor Man, Constantin Rad, Vasile Dunca, Ștefan Deac, Găvrilă Coman și Ioan Dunca, cu toții elevi ai liceului “Dragoș Vodă”. Toți cei prezenți au suferit mai târziu detenție în temnițele comuniste. Dintre toți aceștia mai sunt în viață Nistor Man (Târgu Mureș) și Ioan Dunca (Vișeu de Sus).

Activitatea legionară în Maramureș, începută mai târziu decât în restul țării, a cunoscut o anumită efervescentă la începutul anilor '30, precum și cu ocazia alegerilor din 1937, apoi practic inexistentă în timpul ocupației maghiare, cu excepția celor plecați în refugiu, de ex. frații Vlad din Dragomirești, a fost reluată în 1945 de către studenții Vasile Popșa, Aurel Vișovan, Ioan Rusu, Alexandru Fonta, Ioan Iuga, Mihai Pop, frații Șofron - Mihai și Grigore, Mihai Vlad, etc fiecare având legături cu activitatea legionară din centrele universitare (București, Cluj, Brașov, Timișoara) unde-și făceau studiile.

Aurel Vișovan, student la drept și profesor suplitor de chimie la liceul “Dragoș Vodă” și responsabil de întreaga activitate din județ, și-a asumat răspunderea înființării “Frăției de Cruce” - organizația legionară a elevilor de liceu. În acest scop au fost contactați în deplină discreție mai mulți elevi din clasele mari, cu rezultate bune la învățatură și ținută morală ireproșabilă, care au început, pe grupuri mici, întrunirile de formare creștină și națională. Cei considerați mai bine pregătiți au depus legământul la 8 februarie 1948 (cei 6 sus menționați), apoi alți 4 au depus legământul pe 25

martie 1948 (Gheorghe Bulacu, Petru Codrea, Iuliu Vlad și Iosif Andreica), restul neapucând să-și completeze pregătirea până la momentul arestării, dar au primit “botezul focului” în închisorile comuniste (Petru Ulici, Ioan Motrea, Grigore Hotico, Ioan Ilban, Vasile Tivadar, Gheorghe Andreica). La una din ședințele tinerilor sigheteni din 1947 a participat și Ion Găvrilă Ogoranu, ce îndeplinea atunci funcția de șef al FDC pe Ardeal (înlocuit ulterior cu Curăscu), care vizita organizațiile din nordul țării. Din motive de prudență, elevilor nu li s-a spus numele adevărat al șefului ierarhic prezent, folosindu-se numele de cod “Someșan”.

Tot la ședința din 8 februarie, Ion Curăscu a dat instrucțiuni pentru colectarea de alimente pentru

legionarii arestați, alimente care trebuie predate la Cluj pe adresa lui Ioan Bohotici (șeful legionar al centrului universitar Cluj, originar din Desești-Maramureș). Ca șef al “frăției de cruce” din Sighet a fost numit Nistor Man, iar șef al “mănușchiului de prieteni” (cei care nu depuseseră legământul), a fost numit Constantin Rad.

Cei 6 noi “frați de cruce” erau originari din comunele Ieud, Șieu, Călinești, Bogdan Vodă, Săliște - localități de mare vechime și tradiție românească, care au dat multe jertfe în lupta anti-comunistă.

pagină realizată de

Preot prof. MARIUS VIȘOVAN

Liceul “Dragoș Vodă” din Sighetu Marmăției

Despre cântecul - îndreptar

MIHAI POSADA

În cartea sa de memorii despre Căpitan¹, psaltul Ilie Tudor din Podari-Dolj, fost copil al Legiunii și fost deținut politic sub regim comunist, notează considerațiile despre importanța, rolul și locul cântecului în societatea omenească, așa cum le-a precizat întemeietorul Legiunii însuși: „Pentru a putea să cânti îți trebuie o anumită stare sufletească. O armonie a sufletului tău. Cel ce merge să fure, acela nu poate cânta; nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi și vrăjmășie față de camaradul său și nici al cărui suflet e sterp de credință. Cântecul să vă fie un îndreptar. De nu veți putea cânta, să știți că e o boală care vă roade în adâncul ființei voastre sufletești sau că vremea v-a turnat păcate peste sufletul curat. Iar dacă nu le veți putea vindeca, să vă dați la o parte și să lăsați locul vostru celor ce pot să cânte!”.

Despre puterea cântecului instrumental dublat de cel vocal în tăria credinței vorbește *Vechiul Testament*, în *Cartea lui Iosua Navi*, capitolul 6, versetele 2-5, une se arată, după întâlnirea regelui Iosua- urmașul lui Moise, cu Arhanghelul- căpetenia oștirii Domnului, modul în care fiii lui Israel, tăiați împrejur după ieșirea din Egiptul robiei și rătăcirea prin pustiu, au dăruit zidurile cetății Ierihon și au cucerit-o: „Atunci a zis Domnul către Iosua: «Iată, eu voi da în mâinile tale Ierihonul, pe regii lui și pe puternicii lui. Duceți-vă împrejurul cetății toți cei buni de război și înconjurați cetatea câteodată pe zi. Aceasta să o faceți șase zile. Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe din corn de berbec, iar în ziua a șaptea să ocolii cetatea de șapte ori și preoții să trâmbițeze din trâmbițe. Când vor suna din trâmbița de corn de berbec și când veți auzi sunetul de trâmbiță, atunci tot poporul să strige cu glas tare deodată, și când vor striga ei zidurile cetății se vor prăbuși. Atunci tot poporul să năvălească în cetate, plecând fiecare din partea unde se află», cu încheierea în versetul 20: „Atunci au trâmbițat preoții din trâmbițe. Și cum a auzit poporul glasul de trâmbiță, a strigat tot poporul împreună cu glas tare și puternic și s-au prăbușit toate zidurile împrejurul cetății pînă în temelie și a intrat tot poporul în cetate, fiecare din partea unde era, și au luat cetatea”².

Cântecul asociază mesajul muzical cu cel textual, într-un discurs liric, sonor, dedicat intelectului și sufletului deopotrivă, sensibilizând și stimulând încrederea în rândurile membrilor grupului social care cântă: copiii la joacă, tinerii sportivi, militarii mărșăluind, nuntașii, participanții la slujba de botez sau de înhumare, colindătorii și cu toții împreună la Sfânta Liturghie de Crăciun sau de Înviere.

Orfeu, care era trac la origine, avea darul să le cânte până și animalelor sălbatice, îmblânzindu-le cu harfa și glasul său, așa cum, peste veacuri, Sfântul Anton de Padova avea să le predice peștilor din ocean care îl ascultau, iar orfismul a însemnat un curent de gândire pentru eliberarea sufletului din temnița trupească, în timp ce poezia orfică are susținere și reprezentare din cele mai vechi timpuri și până azi. Psalmistul era un autor sau cântăreț de psalmi, iar sub acest nume, Psalmistul, este cunoscut regele evreu David, considerat autorul psalmilor biblici. Unul din valoroșii poeți și esești români de astăzi, Dumitru Chioaru, care este și profesor universitar de literatură comparată, pregătește o carte despre rostul vechi, sacru, al împletirii cântecului cu poezia: *Avatarele lui Orfeu*, din care deja au apărut în revista Euphorion, pe care o conduce la Sibiu, câteva fragmente despre Petrarca, Ronsard, Shakespeare, Hölderlin, Novalis; el vorbind totodată despre virtuțile poetice ale orfismului, în cuvântul înainte (*Argument*) la volumul său de versuri *Ars orphica* (Cluj-Napoca: Editura Limes, 2017).

Aezii greci în Antichitate, urmași ai zeului-cântăreț Apollon cel venerat și de etrusci și de romani, iar mai apoi menestrelii și minnesăngerii au perpetuat în Evul de Mijloc tradiția orfică, însoțindu-și în peregrinările lor balada cântată, cu sunetul de lăută, de guslă, de țiteră sau mai recent de chitară. La noi, cumplitul poet Cezar Ivănescu (născut la 6 august 1941, în Bârlad – decedat la 24 aprilie 2008, în București) își cânta propriile versuri, cu glas gutural, impresionant, în spectacole oferite pe scenele românești, unde cântecele compuse și interpretate de el reprezentau resurecția sincretismului medieval baladesc, în care utiliza și poeme ale literaturii universale, de la Pindar, Villon sau Lorenzo de Medici, la Edgar Poe, Eminescu și Bacovia. Cine l-a auzit măcar o dată, își poate imagina cum ar fi sunat în interpretarea acestui ultim bard autentic versurile din poema sa *Închinare Moldovei*: „! eu ție mă închin, Hristoase,/ Ție, Moldovă, mă închin,/ morminte cu sfărmate oase,/ îndurător Popor creștin,/ cu mânuirile-i luminoase/ Domnul ți-a scris un nou destin,/ întoarceți-vă pe la case/ moldavi îngenuncheați deplin// căci astăzi Domnul pustiește/ «pământul împânzit de ruși»/ și așteptând, nu putrezește/ Cel Sfânt Codrean Fecior din Huși!”³.

Nici comuniștii nu au anulat rolul și rostul cântecului în viața socială, ci dimpotrivă, copiii, tinerii, militarii, muncitorii erau stimulați prin cântec. „Te slăvim, Românie, pământ părintesc” erau cuvintele pe care le cântam noi, elevii, la deschiderea zilnică a cursurilor, prin anii '60 ai veacului al XX-lea, când ceea ce ulterior a fost numit național-socialismul românesc permitea să existe în acea „școală generală” (cursuri primare și gimnaziu) clase cu predare în limba română, câteva în germană și una în limba maghiară, și nimeni nu era ofensat că începe orele cântând în poziție de drepti, în bănci, imnul național al Republicii Populare Române între anii 1953 și 1977. „Politicii”, ca Ilie Tudor din Podari, sufereau închiși la Aiud, noi cântam imnul cel nou, nefurând decât căciula neștiinței noastre și nefăcând cuiva, voit, vreo nedreptate. Mai târziu, în armată, cântam: Frunzuliță mușetel,/ La umbră la stejere/ Frumos doarme-un artiler/ Cu arma jos lângă el”, cadențând pasul de marș al formației de ostași, cu cântecul și propria respirație tinerească. Cântecul ne dădea, firește, și la școală și în militarie, sentimentul apartenenței la un grup social definit, cum spun sociologii, adică unirea care face puterea, vorba unui țaran român.

În mediile academice sau în cele oficiale de astăzi, cântecul a decăzut în importanță, poate din dorința de a împăca oarecum capra cu varza, adică de a nu semăna în manifestările publice nici cu entuziasmul propagat prin cântecul național-socialist desuet, nici de a putea fi acuzați, Doamne ferește, de diabolizată empatie legionară. Mai exact, nici politicienii sau reprezentanții administrației de Stat, nici universitarii sau studenții nu mai știu să cânte, nici Imnul Național, nici Gaudeamus igitur, imnul studentesc vechi de peste trei veacuri. Stau toți ca popândăii, cu mâinile înțepenite pe inimă, fără să îngaimă vreo strofă, în timp ce aparatele electronice de emisie sonoră le cântă un cântec simbolic, adecvat momentului solemn respectiv. Nici urmă de entuziasm, nici țiipenie de participare interactivă.

Mai grav, în marile adunări citadine din fața bisericilor și catedralelor, în noaptea sfântă a Învierii, numai corul bisericii se aude în difuzoarele exterioare pentru credincioșii adunați cu mic cu mare la Sfânta Liturghie, așteptând să ia în pahare Sfintele Paști, însă, din păcate, nu mai cântă așa cum s-ar conveni, cu toții, într-un glas, „Hristos a înviat!”. Cu toții par a oficia, fără să știe, un soi de erezie a muțeniei... interactive. Îmi amintesc cu tristețe faptul că, în trecuta-mi copilărie și tinerețe – poate, ca o

reacție creștină populară, la ateismul declarat al Republicii Populare și apoi Socialiste – toți cei prezenți cântau imnul Învierii, iar curtea și strada din fața Catedralei Ortodoxe din Sibiu răsunau în toiu nopții și la crăpatul zorilor, de cântecul puternic izvorât din mii de piepturi, ca răspuns coparticipativ la spectacolul liturgic. Învierea sau Nașterea Domnului sărbătorite astăzi fără cântări obștești, cu slujba religioasă onorată doar de corul psalților sau al câtorva invitați speciali pe lângă vocea preoților, dar lipsite de împreunăcântarea credincioșilor ce nu mai știu intra în comuniune cu toți cei prezenți, au ceva artificial, sărac în cuget și-n simțiri, ceva nereușit.

În *Cartea deschisă a Împărăției*, arhiepiscopul și mitropolitul Bartolomeu al Clujului, pe numele de poet, prozator, dramaturg, traducător și autor de scrieri teologice, Valeriu Anania, își exprima regretul pentru pierderea obiceiului participării cu trezvie a credincioșilor la dialogul liturgic firesc cu preotul slujitor în biserică: „Realitatea actuală ne pune în fața unui popor care vine la slujbă, stă cuminte în biserică, tace cu evlavie și ascultă cu decență, admiră un cor sau îndură un cântăreț, rugându-se în taină cu vorbele pe care fiecare le știe de acasă. Când cineva e familiar cu cântările și le îngână odată cu corul, o face cu timiditate și cu sentimentul intrusului admonestabil [...] În vechime însă nu a fost așa, ci tot poporul prezent în biserică dădea răspunsurile liturgice [...] Pe de altă parte, Sfintele Evanghelii ne dau mărturie asupra asupra lui Iisus care obișnuia să cânte imnuri împreună cu ucenicii Săi. Cântarea în comun era ceva obișnuit nu numai în vremea apostolilor, dar și în veacurile creștine, până târziu, când a început să se subțieze”⁴.

Profesorii nu mai știu cânta cântece academice? Politicienii se tem să mai cânte imnul țării lor? Creștinii se rușinează să își cânte cântările bisericesti? Islamizarea Europei a început, reacțiile la islamizarea Crăciunului s-au făcut deja auzite, vezi, respectiv. Acestea se petrec de ceva vreme, alarmant și aproape fără oprire, în vestul Europei, alunecat mai demultor pe râpa dezcreștinării. La noi, nu mai trebuie să vină nimeni să ne anihileze, ne dăm singuri foc, prin înstrăinare, bisericilor trecute vreme de cincizeci de ani prin seceta ateismului comunist și lăsate să se usuce ca iasca în ultimii aproape treizeci, de după rotația din decembrie 1989...

Pentru că nu toți românii fură, nu toți românii fac nedreptăți, nu toți românii au sufletul sterp de credință, ros de patimi și vrăjmășie, cineva trebuie să-i reînvețe să cânte cu tot sufletul, cu glas înalt la adunări, imnurile și cântările convenite. Cineva trebuie să îi învețe pe copii și pe tineri să cânte: la școală, în universități la ceas de sărbătoare, la adunări populare de cinstire a înaintașilor sau de împlinire a vreunui eveniment social, pe stadioane după competiții, pe stradă în marș spre cazarmă de la terenurile de instrucție, și de ce nu, uneori, chiar la locul de muncă. Copiii îi vor învăța și pe cei maturi, antrenându-i să cânte atunci când e cazul, împreună cu ei: cântece școlărești sau academice, imnuri, colinde, cântecele Nașterii și Învierii de care să răsune slujbele bisericesti întărite de participarea vie, activă, adevărată, a celor prezenți.

NOTE:

¹ Ilie Tudor, *Un an lângă Căpitan. Amintiri sfinte din lumea legionară* – ediția a cincea, revăzută și adăugită, cu o prefață de Răzvan Codrescu, Pitești: Editura Fundației Sfinții Închisorilor, 2013 (p. 109).

² *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Societatea Biblică Interconfesională din România, 1999, reproducere după ediția din 1982, pp. 239-240.

³ Cezar Ivănescu, *Jeu d'amour*, Timișoara: Editura Helicon, 1995, pp. 101-103.

⁴ Bartolomeu Anania, *Cartea deschisă a Împărăției. O însoțire liturgică pentru preoți și mireni*, București: Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2005, pp. 34-35.

La División Azul (7)

10 februarie – Ziua Eroilor Diviziei Albastre

CĂLIN GABOR, Spania

Pentru a scrie despre această zi, ținând cont atât de mărturiile protagoniștilor supraviețuitori la care am avut acces, cât și de interpretările istoricilor și ale specialiștilor care au făcut cunoscut eroismul tinerilor voluntari anticomuniști, cunoscând astfel raportul de forțe și răspunsul absolut incredibil al celor aflați în inferioritate, cu greu, sau imposibil îmi este a o face cu argumente lumești. Nici pregătirea excepțională din punct de vedere militar și nici posesia unui armament superior nu pot constitui argumente pentru a explica imensitatea epopeei de la Krasny Bor.

N-au fost mușchii, n-a fost nici fierul, ci spiritul insuflat de credința în care au fost crescuți și educați, urmași ai unui popor a cărui tradiție milenară s-a perpetuat de-a lungul secolelor mereu la umbra Crucii, căreia n-a încetat nicând să-i slujească.

La 2 februarie 1943, la mii de kilometri depărtare, rămășițele Armatei a 6 a de sub comanda lui Von Paulus se vedeau nevoite să se predea, la Stalin-grad. Pentru prima dată, de la începutul războiului, invincibila armată germană de până atunci suferea o răsunătoare înfrângere. Imediat, știrea catastrofei germane făcea înconjurul lumii, cu ajutorul mediilor de propagandă ale aliaților lui Stalin- Anglia și SUA.

Încurajați, sovieticii se decid pentru aceeași strategie și în privința Leningradului: să încercuiască și să distrugă forțele germane ce asediau orașul. Pentru aceasta, Zhukov va relansa o ofensivă. De această dată însă, Operațiunea "Steaua Polară" nu avea scopul de a slăbi încercuirea, ci de a decima Grupul de Armate Nord. Rușii vor opta pentru ruperea frontului în sectorul unității spaniole.

Germanii știau că Krasny Bor era foarte atractiv pentru a fi transformat într-un astfel de obiectiv, în cazul unei ofensive dinspre Kolpino. Acest sector era traversat de șoseaua și calea ferată care înainte de asediu unea Moscova cu Leningrad. Atât Generalul Armatei a 8 a, Lindeman, cât și Comandantul Grupului de Armate Nord, Von Kuchler, au inspectat sectorul pentru a stabili modul de îmbunătățire al apărării. Generalul Esteban Infante făcuse același lucru după întvederea cu Kleifel.

Întrădevar, Armata Roșie avea să se lanseze asupra flancului estic al Diviziei Albastre, ce se desfășura în fața localității Kolpino, având în spate localitatea Krasny Bor. Această porțiune era apărată de un regiment - 262, la ordinele colonelului Sagrado. Forța acestui regiment o constituiau 2.000 de oameni, dar cum existau temeri în privința unui atac inamic, a fost întărit cu două escadroane ale Grupului de Cercetare, cu Compania de Schiori și cu Batalionul de Geniști. În total, în jur de 5.000 de "guripas". În același mod era întărită și artileria. Astfel că Grupului 1 "ușor" al Maiorului Reinlein, ce acoperea sectorul, i se vor adăuga două baterii ale altor grupuri, una dintre acestea, de artilerie grea. Cu puține ore înainte de începerea atacului, nemții au trimis la Krasny Bor o baterie anticar de la Legiunea SS Norvegiană.

Împotriva acestor forțe care apărau un front de 4 km, sovieticii pregătiseră un atac ieșit din comun. Pentru bombardamentul inițial reuniseră 150 de baterii, față de cele 5 spaniole. Pentru asalt, dispuneau de 38 de batalioane, față de cele 4 de sub comanda lui Sagrado (incluzând întăririle) și circa 80 de care de luptă, față de lipsa totală de blindate în frontul spaniol. În total, 33.000 de sovietici sprijiniți de 80 de tancuri se vor lansa asupra a 5.000 de spanioli.

În data de 10 februarie începe ofensiva sovietică. La ora 6:45, dimineața, 1.000 de tunuri au început să-și arunce proiectilele asupra pozițiilor Diviziei Albastre. A vorbi de un potop de foc, în acest caz, n-ar fi metaforic. Aviația inamică se suma și ea atacului.

După două ore tunurile au tăcut și a început atacul infanteriei și al celerelor blindate asupra pozițiilor Regimentului 262. Sovieticii erau convinși că nimicitorul bombardament, cu atâtea guri de foc, concentrat asupra unui sector atât de mic, anihilase complet rezistența spaniolă. Și aproape reușiseră să o facă. Companiile regimentului 262 suferiseră pierderi în medie de cincizeci la sută, unele chiar optzeci la sută. În plus, pe lângă aceste teribile pierderi în rândurile defensorilor, bombardamentul distrusese o mare parte din dispozitivul fortificat: tranșee, cazemate, accesuri pentru trimiterea de întăriri și provizii, posturi de comandă, linii telefonice, observatoare avansate de artilerie... Întregul dispozitiv al 262° fusese răvășit și transformat într-o imensă mlaștină. Cea mai mare parte dintre oamenii ce nu căzuseră morți sau răniți, erau nauțiți, îngropați sub molozul fortificațiilor și total izolați față de unitățile proxime sau de restul Diviziei. Nu este de mirare că sovieticii se aruncaseră la atac încrezători, mai ales după porția dublă de vodkă administrată.

Din cauza îngustimii frontului în care concentraseră atacul, sovieticii s-au văzut obligați să înainteze în coloane amestecate cu carele de luptă. Propriul bombardament transformase terenul într-o mocirlă plină de crater care trebuiau evitate. Avansul masei atacante a fost mai lent decât prevăzuseră sovieticii și dădu timp supraviețuitorilor Diviziei Albastre să demonstreze de ce infanteria spaniolă avea faima de a nu ceda niciodată teren în fața unui inamic superior, fără a-l face să plătească un înalt preț. Șerpuind printre crater și grămezi de moloz spre pozițiile spaniole, începură să recepționeze foc nimicitor de mitraliere acompaniat de o ploaie de grenade. Neașteptata reacție din partea nucleelor izolate de "guripas" i-a surprins pe încrezătorii ata-

canți și i-a făcut să piardă și mai mult timp în avansul lor, decât calculaseră cei ce au gândit ofensiva. Cu toate acestea, imensa superioritate a roșilor avea să zdrobească eroicele focuri de rezistență disperată și să deschidă breșe în dispozitivul spaniol. Vârful de lance inamic reușind să atingă centrul urban din Krasny Bor, fără însă a progresa spre est pentru a ataca a 4 a Divizie SS Polizei. Nucleele defensive ale companiilor a 3-a și a 5-a se exercitau ca o încuietorie, puternic consolidate pe terasamentul căii ferate Leningrad-Moscova, reușind să acopere cu MG-urile o rază mortală de 2 kilometri. Voluntarii spanioli ce reușiseră să iasă vii din pozițiile decimate de către sovietici, s-au regrupat și au întărit nucleele care conțineau inamicul într-o a doua linie, ceva mai în spate, în jurul posturilor de comandă, al Grupului Antitanc 250, al Batalionului de geniști și al bateriilor lui Reinlein.

După circa 8 ore de atac feroce, cu o zdrobitoare superioritate umană și materială, rușii înaintaseră doar 4 km. Frontul german apărat de spanioli nu se prăbușise și nu fusese perforat, cum s-ar fi așteptat strategii sovietici. Vârful lor de lance se poticnise și n-au reușit ruperea frontului pe linia ferată Leningrad-Moscova, pentru a surprinde și distruge în ariergardă a 4 a Divizie Polizei, principalul obiectiv pentru atacul înspre Siniavino și ruperea definitivă a cercului Leningradului. Eșuarea atacului simultan al sovieticilor în frontul de pe Volchov a permis Comandamentului German să elibereze efective pentru a sprijini Divizia Albastră care, de ore în șir, împiedicau ofensiva sovietică. Artileria grea germană începu să-i bombardeze pe ruși. Atacul inamic pierduse din forță. La sfârșitul zilei întăririle germane consolidaseră linia pe care Divizia Albastră reușise să o mențină, contrar tuturor pronosticurilor.

În cifre rotunde cei 5.000 de "guripas" ce au participat la luptele de la 10 februarie, în sectorul de la Krasny Bor, au suferit pierderi în jurul a 2700 de oameni: 1.000 de morți, 1.500 de răniți și 200 de prizonieri. Cei 33.000 de ruși participanți la ofensivă au pierdut peste 10.000. Cu toată această desfășurare ieșită din comun, au reușit să înainteze doar 4 kilometri, soldații diviziei spaniole făcând ca fiecare kilometru cucerit să-l coste pe inamic 2.500 de oameni.

Deși la BBC se trâmbeșase (nu era pentru prima oară) anihilarea totală a Diviziei Albastre, în bătălia de la Krasny Bor, spaniolii continuau fermi pe poziții, în frontul din Leningrad. Suferiseră multe pierderi, dar n-au fost anihilați, spre părerea de rău a englezilor.

Dacă în cele 16 luni anterioare bătăliei căzuseră circa 2.400 de voluntari spanioli în Rusia, acum mureau peste 1.000 într-o singură zi. Din acest motiv 10 februarie a devenit "Dia de los Caidos de la División Azul" și în fiecare an sunt organizate comemorări și slujbe religioase de către Fundația și Frăția Diviziei Albastre în mai multe puncte ale Spaniei.

¡Caidos de la División Azul Presentes!

Bibliografia: "Breve historia de la División Azul" de Jorge Alvarez

Miting (liceeni în închisoare)

IOAN DUNCA

Băieții reeducați – sau în curs de – se pregăteau asiduu și cu mare entuziasm pentru a face din **mitingul** preconizat și pregătit de ei un eveniment. Repetau lozinci și urale, ca și cântece revoluționare, pentru a da tot ștaiful convenit ceremoniei. Pentru noi, prilej de haz și de acide ironii. Justificate: condamnați omagiind pe cei ce i-au condamnat.

Nu știu de ce a ținut administrația să dea un fast deosebit acestei zile, despre care citeam undeva că era **ziua forțelor malefice** la vechii celți, iar la comuniști, „Ziua Muncii”. Aici era totuși un penitenciar – chiar dacă mai lejer, deocamdată (!) – și toată tevatura părea aiurea, caricatură stângace a unei manifestări care niciodată nu a contat cu adevărat pentru populație, muncitoare sau nu. Însă aici, flăcăii reeducării, zeloși ca niște adevărați neofiți ai iadului, mai ceva decât cei cu adevărat „liberi” – adică pe dinafară deocamdată – o luau în serios, antrenându-se de zor, zbierând lozincile momentului festiv cu entuziasm imbecil, spre hazul reacționarilor, majoritari de departe. Concomitent și în mare taină, niște ghiduși își făceau propriile pregătiri în vederea aceluiași eveniment.

În fața bucătăriei, dar la o distanță rezonabilă pentru ca în spațiul respectiv să poată fi concentrată mulțimea publicului „entuziast”, a fost improvizată o estradă, confecționată din câteva mese lungi – la care puteau „lua masa” câte 12-16 persoane, nu sunt foarte siguri –, un podium unde a luat loc în primul rând directorul **Spirea Dumitrescu**, fercheș și parfumat ca un fost cavalerist ce era înainte de a fi apucat, cine știe cum – după deblocare –, postul de director în administrația penitenciarelor. Cu cizme elegante și nelipsita cravașă – element pur decorativ – și străduindu-se să se ia în serios, flancat de câțiva – puțini – funcționari și printre ei, nevinovatul **educator, Moș Antonescu**, proiectat în funcția aceasta ca să i se dea și lui un oscior pentru serviciile aduse pe la Doftana, mai-marilor actuali stăpâni. El recunoștea cu naivitate că fusese de fapt un biet găinar, dar acolo s-a lămurit și a devenit clasă muncitoare. Iar acum era năucit, sârmanul, că trebuia să le facă educație unora cu mult mai educați decât el. Era un om bun și simplu și se simțea – sârmanul – complet aiurea. Bălmăjelile lui erau subiectul glumelor acide ale lui Mitică Grad și nu numai, dar nimeni nu-l judeca sau condamna în mod serios. Pentru noi era chiar mai convenabil să fie Moș Antonescu în funcția de educator, decât – să zicem – Burada, un individ rău din naștere și în plus, veleitar, țintea sus. Nu știu dacă a ajuns sus vreodată, dar la Târgșor s-a străduit să facă rău cât a

a putut. Figura și el în suita directorului, fără să-i acordăm vreo importanță.

Pentru noi, personajul cel mai important era Moș Dumitrache, cu care ne petreceam zilele și ne distram pe rupe, alături de cumnatul său, omenosul și înțeleptul prim Vițelu.

Ei bine, **Nea Spirică** – cum îl alintam noi – își începe discursul stereotip despre importanța zilei cu pricina. Suita și reeducații ascultă reculeși și bineînțeleș – în final – lozincile mobilizatoare. Trăiască!...

Atunci s-a declanșat dezastrul. Ce se întâmplase? În momentul în care, ca răspuns la clamarea lozincilor, ceata reeducaților – bine și sârguincios antrenată – a început să urle **Urrraaaa!...**, s-a pomenit dublată de zbieretele pe două voci ale măgărușilor de corvoadă ai pușcăriei, de pe undeva de prin spatele sălii de mese, care-și clamau entuziasmul cu o vigoare care o depășea cu mult pe cea a amărăților reeducați.

A fost ceva ce depășește orice imaginație. După fiecare lozincă, urmau uralele, acompaniate de zbieretele măgărești, iar hazul nostru, al reacționarilor, era imposibil de stăvilit. Deși pe atunci habar nu aveam, de unde până unde atâta conștiință muncitorească la simpaticele și nevinovatele patrupele?

Mitingul a fost un fiasco absolut. Moș Dumitrache se agita, ceilalți gardieni se agitau, toată suflarea se agita și nu se explica nicicum cauza determinantă a concertului ad-hoc, exact în momentul cel mai nepotrivit – pentru unii – și cel mai potrivit – pentru alții –, sufocați de râsul imposibil de stăvilit. Iar ceea ce era și mai de neînțeles, – ne-am întrebat mai târziu – cum de nu s-a gândit nimeni să cerceteze spațiul din spatele sălii de mese de unde se difuza concertul cacofonic?!? În sfârșit, s-a dat liber și ne-am împrăștiat prin curte. Am aflat mai târziu și în mare taină secretul, ca și faptul că fantezia deținutului e nelimitată. Ce se întâmplase, de fapt? Pe scurt, isprava aparținea integral macedonenilor.

Aceștia crescuseră – după cum afirmam cu mândrie – cu nasul în coada oilor. Iar oile transhumanților, au totdeauna în mijlocul lor un personaj extrem de important, măgarul, fără de care nu se poate! (Sine qua non!) Patruped răbdător și încăpățânat, cară poveri imense raportate la modestele-i dimensiuni, nepretențios și rezistent, dar refractar când se supără, cu siguranță, pe drept. Nici pe departe prost – cum le place unora să-l clasifice – și pe care-i suspectez de o și mai mare prostie. Nu o fi dumnealui măgarul prea arătos – după standardele noastre – dar își face treaba strălucit, având și bunul simț de a nu o face pe deșteptul, calitate lipsă la extrem de mulți dintre semenii noștri.

Așa că, doi machidoni s-au strecurat în spatele sălii de mese, unde, fiind sărbătoare legală, aveau liber și cei doi măgăruși, lăncezind și alungând cu cozile săcăitoarele muște, care nu respectă pe nimeni și nimic. Cunoscându-le năravurile, le înodau cozile între ele la momentul oportun (măgarilor, nu muștelor!) declanșând urgia: revoltați pe bună dreptate și grav lezați în demnitatea lor, măgărușii slobozeau cu toată forța – din nou surprinzătoare, dacă era raportată la modestele lor dimensiuni – zbieretele lor teribile, despre care noi presupuneam că depășeau cu mult decibelii trâmbițelor de la Ierihon.

De atunci măgarii sunt în grația mea și consider că dacă îi spui unui nătarău: **măgarule!**, insultă măgarul. Total nemeritat.

Din Temnițele Memoriei: 17/18 februarie 1939 Asasinarea echipei legionare Enache Nadoleanu

Urnele legionarilor uciși și arși la Crematoriu

La începutul lunii februarie 1939 este sunt arestați de Siguranța București legionarii Enache Nadoleanu, Ion Iovu și Martin Vucu suspectați că ar fi plănuit o tentativă de asasinat – nerealizată – asupra premierului Armand Călinescu. Potrivit notelor și rapoartelor făcute de agenții Prefecturii aflăm că atentatul ar fi trebuit să aibă loc în data de 5 februarie 1939, în timpul unei vizite oficiale a premierului la Chișinău – vizită ce nu a mai avut loc.

Cei 3 legionari sunt depuși în beciurile Prefecturii București și sunt torturați groaznic. În legătură cu ei și cu presupusul atentat sunt arestate la Iași în data de 12 februarie 1939 încă 21 de legionari. După o primă triere făcută de Siguranță rămân în arestul ieșean 10 din cei 21 de arestați în frunte cu artista Teatrului Național din Iași Margareta Vârgolici. În urmă cercetărilor – a se citi mai degrabă a maltratărilor și torturilor – Siguranța Iași stabilește că aceștia în frunte cu Nadoleanu, Vucu și Iovu au stabilit să îl omoare pe Armand Călinescu la Chișinău și că în acest sens s-au organizat la Iași în casa Margaretei Vârgolici cu toate grenadele, armele și munițiile necesare, doar că primul ministru și-a anulat vizita la Iași și planul a picat...

Tot în legătură aparentă cu grupul Nadoleanu, sunt

arestați legionari și la București și sunt aduși la Prefectură. Sunt torturați pentru a recunoaște organizarea asasinatului și a demasca pe toți cei implicați, până când, în seara de 17 februarie 1939, sunt uciși în bătai. Trupurile sunt încărcate de jandarmi în mașini și în cea mai mare taină sunt aduse la Crematoriul Cenușa...

Ora 23:30, mecanicul de la crematoriu află că are de incinerat 7 trupuri. Nu le cunoaște identitatea, sunt aduse în sicrie acoperite și păzite de jandarmi. Se află la fața locului un colonel, un procuror și un medic. Incinerarea începe la orele 24 și se încheie la orele 5 dimineața. Primește dispoziții să nu vorbească despre cele întâmplate și să arunce cenușa pe câmp.

Arestații dispar fără urmă. Familiile nu știu nimic de soarta copiilor, soților, fraților lor... Unii îi cred ascunși din calea prigoanei, alții îi caută în străinătate nădăjduind că au trecut granița. Vine însă ceasul biruinței legionare și toate speranțele familiilor se spulberă... cei dragi nu apar de nicăieri...

La sfârșitul lunii octombrie 1940 crimele comise de agenții Siguranței ies la iveală cu ajutorul lui Ion Cerchez, mecanicul de la crematoriu. Acesta a păstrat cenușa tuturor legionarilor incinerati aici, deși avea ordin să o împrăștie pe câmp. Cenușa a fost pusă în lădițe sau în urne, pe măsură ce se făceau incinerările. Pe baza mărturiilor lui Cerchez (care știa data aducerii și numărul de trupuri incinerate pe

continuare în pag. 15

Drum de foc și biruință, Doamna mea dragă!

Zi de sărbătoare, zi de praznic cu sfinte moaște spre închinare, zi de bucurie, de înfrățire, de împăcare. Așa a fost ziua despre care credeam că va fi una dintre cele mai dureroase din viața mea, ziua înmormântării celei pe care am iubit-o ca pe o adevărată maică duhovnicească, doamna Aspazia Oțel Petrescu.

Biserica Ortodoxă a cinstit-o așa cum se cuvine și cred că, de acolo, de sus, ea s-a bucurat. Nu pentru că s-au făcut slujbe arhieresti speciale pentru ea, nu pentru că a elogiat-o însuși Patriarhul, nu pentru că presa, dimpreună cu ierarhii, au numit-o "sfânta închisorilor". Ea și-ar fi dorit o înmormântare smerită, așa cum i-a fost și viața. Însă faptul că Biserica a cinstit-o în felul acesta, înseamnă o recunoaștere a jertfei și sfințeniei tuturor celor

care și-au sacrificat cei mai frumoși ani în temnițele comuniste. Această recunoaștere cred că a bucurat-o nespus.

Și poate că bucuria pe care duhul ei, atât de prezent în biserica Schimbarea la Față din cimitirul romașcan, ne-o împărtășea fiecăruia, venea și din aceasta. Sfinții închisorilor comuniste, atât de frumos omagiați de către Biserica anul trecut, erau acum, o dată în plus, recunoscuți ca mari mucenici ai Neamului Românesc. Ce bucurie! Câtă binecuvântare!

Cei prezenți, veniți din toate colțurile țării, se închinau ca la sfintele moaște, atingând de mâinile ei metaniere, iconițe și alte obiecte personale. Chiar și cei mici erau atrași ca un magnet de sicriul ei, la care se întorceau mereu pentru a-i mângâia și săruta, de nenumărate ori, mâinile. Mâini calde și moi. Harul pe care îl simțai în jurul ei te făcea să nu mai vrei să pleci, așa cum nu-ți venea niciodată să pleci din căsuța ei cu sfinți în care primea pe toată lumea cu atât de multă Dragoste.

Nu mi-am dat seama cum a trecut noaptea de priveghere. A fost exact ca atunci când stătea cu ea de vorbă. Nu știai când s-au scurs atâtea ore. Era la fel de prezentă și acum. Poate chiar mai prezentă.

Am rugat-o să mă ajute să mă țin de promisiunea ce i-o făcusem (adică să nu plâng la înmormântare). Și am primit de la Domnul, prin ea, o stare de bucurie care nu încapă în cuvinte. Bucuria Învierii. Și nu eram singura. Mai mulți dintre cei care au iubit-o erau în starea asta. Străluceau de bucurie. Așa ceva doar în preajma sfinților lui Dumnezeu se poate întâmpla.

Am convingerea că mărturisitoarea Aspazia a fost primită în rândurile sfinților români împreună cu multpătimitoarele femei din temnițele comuniste. S-a întâlnit acolo cu fetele ei dragi, despre care a scris atât de frumos și cu atât de multă evlavie. Datorită scrierilor ei, mulți dintre noi le-am cunoscut pe aceste mari Doamne ale demnității românești, în fața cărora se cuvine să plecăm genunchii. Și iată că acum, drept răsplată pentru această neobosită mărturisire, Dumnezeu a hotărât ca prin ea, Biserica noastră să cinstească așa cum se cuvine jertfa acestor mari mucenice și mărturisitoare ale neamului nostru. Alături de ele, de acum înainte, se veselește și duhul Sfintei Aspazia, într-o Cetățuie cerească, veșnică și biruitoare.

Neamul românesc a câștigat în cer încă o rugătoare, care va răspunde mereu "Prezent!" când o vom chema să ne fie alături. Drum de foc și biruință, Doamna mea dragă! Minunat ești, Doamne, întru sfinții Tăi!

ALINA IOANA DEAC

Portret

*Artist ce cuvântă,
Speranță ce-ncântă,
Prietenă sfântă,
Avânt înspre Cer
Zidiri de mister,
Izvor de lumină,
Amurg ce se-nchină...*

TAȚIANA VLAD GUGA

ASASINAREA ECHIBEI LEGIONARE ENACHE NADOLEANU

fiecare tranșă) și a documentelor de la Prefectură se află identitatea celor 7 legionari asasinați în seara de 17 februarie 1939:

Enache Nadoleanu, medic
Dragoș Popovici, student
Martin Vucu, student medicină
Aurel Gherman, student teologie
Ion Iovu, medic
Octavian Bălan, student
Iulian Rădulescu, avocat

Cenușa celor 7 a fost păstrată într-o singură urnă, amestecată. Se împarte simbolic în 7 urne care rămân la crematoriu până la reînhumare. Lângă ele stau de garda legionarii. Duminică, 27 octombrie 1940, urnele pornesc spre locul de odihnă veșnică, Cimitirul Legionar de la Predeal aflat în curtea Mănăstirii Sfântul Nicolae. Aici are loc o impresionantă slujbă de înmormântare a legionarilor asasinați la Vaslui, la Miercurea Ciuc și a celor incinerati la București. Fiecare martir are o cruce la căpătâi, în centrul cimitirului străjuindu-i pe toți o Troiță impunătoare.

Tăvălugul comunist mătură crucile, osemintele rămână însă în pământ... După 1990 un nou Monument s-a ridicat întru veșnica lor pomenire și, an după an, în luna septembrie se înalță slujbe de pomenire pentru echipa Nadoleanu și pentru toți legionarii din pânțele Predealului.

Enache Nadoleanu, Dragoș Popovici, Martin Vucu, Aurel Gherman, Ion Iovu, Octavian Bălan, Iulian Rădulescu – PREZENT!

Din Temnițele Memoriei: 23 februarie 1939

Asasinarea studentului legionar Ștefan Frank, la Târgu Ocna

Ștefan Frank... un nume de martir care s-a pierdut în negura prigoanelor. Născut la Dorohoi în 1915, legionar, student la Facultatea de Drept din Iași, a fost arestat de Siguranța Iași după căderea grupului Nadoleanu.

Conform unui raport întocmit de Siguranța Iași, Frank ar fi făcut parte din grupul Nadoleanu și ar fi avut un rol aparte în cadrul asasinatului care s-ar fi plănuțit împotriva lui Armand Călinescu, la Chișinău. Mai mult, raportul spune că studentul ar fi călătorit la Chișinău în primele zile ale lunii februarie 1939 pentru studierea terenului și ar fi avut în posesie armament și muniție. La întoarcerea în Iași, ar fi raportat că vizita lui Călinescu a fost anulată și planul de asasinare și-a pierdut scopul.

Ștefan Frank nu a fost trimis în judecată pentru presupusul lui rol în cadrul acestui presupus plan de asasinat... A fost însă internat în lagărul de la Miercurea Ciuc pe baza dispozițiilor Ministerului de Interne.

În data de 23 februarie 1939 studentul legionar Ștefan Frank a fost asasinat pe raza orașului Târgu Ocna. 7 membri ai grupului Nadoleanu fuseseră deja asasinați la București, iar alți legionari arestați cu acest grup vor avea aceeași soartă pe parcursul anului 1939.

Suspecți morți... investigație îngropată... memorie întemnițată... dreptate întârziată timp de 80 ani...

Un alt aspect interesant asupra tainei în care operau Siguranțele locale pe vremea regimului carlist. În martie 1939, Siguranța Soroca cere ca Ștefan Frank să fie pus la dispoziția sa pentru cercetări. În acest sens, solicită scoaterea lui din lagărul Miercurea Ciuc și transportarea lui la Soroca pentru a fi interogată în legătură cu organizația legionară locală. Ștefan era mort de o lună...

În veci pomenirea lui!

CEZARINA CONDURACHE

Din Temnițele Memoriei: 13 februarie 1903 Profesorul George Manu - 115 ani de la naștere

“Unii spun că profesorul George Manu ar fi murit. Nu ne vine să credem. Din nefericire, se confirmă că este adevărat. Mare personalitate, profesorul George Manu (savant atomist, intelectual polivalent, caracter excepțional, erou al onoarei) a fost ucis de bolșevici. S-au exercitat asupra lui presiuni fizice și morale de durată, ca să cedeze.

A murit demn și dărz, ca un coborător veritabil din spița princiară a Cantacuzinilor și din viața ostășească a generalului Gheorghe Manu, eroul Independenței. Cel care spusese la procesul din 1948, la ultimul cuvânt, că <<tot ce-am făcut a fost pentru a distruge comunismul și îmi pare rău că nu am reușit>>, nu putea să moară decât în acest fel!

A merge pe urmele profesorului George Manu înseamnă să-ți onorezi propria ta viață și sensul ei.”

Pr. Liviu Brânzaș, “Raza din catacombă”

Din Temnițele Memoriei: Cuvântul Studentesc, 5 februarie 1924

Celor închiși la Văcărești

În chilioare strâmte cu gratii la ferești
În casă-i întuneric, în suflete-i lumină
Cu gândul sus, departe, spre alte zări cerești
De unde mântuirea așteaptă să le vină
Se văd ajunși la ținta căreia azi robesc
Pe față le-nflorește un zâmbet îngeresc
Așa îi văd în taină cu ochi-mi sufletești
Pe cei mai buni copii ai Țării Românești
O, tu care din ceruri te-nduri de noi, Marie
Tu care ești prea bună și milostivă ești
Trimite libertatea spre-a noastră bucurie
Martirilor ce suferă închiși la Văcărești
Condu-i cât mai în grabă spre ținta ce-o doresc
Ca-n veci să te slăvească tot neamul românesc!

poezia, apărută inițial în “Foaia Interesantă”, la Orăștie, este semnată cu inițialele A.B.

- Redacția își păstrează distanța față de conținutul articolelor; responsabilitatea revine exclusiv autorilor.

Primăria Capitalei va amplasa un bust al Elisabetei Rizea în Parcul Drumul Taberei

Primăria Capitalei va amplasa un bust al luptătoarei anticomuniste Elisabeta Rizea, în Parcul Drumul Taberei din Sectorul 6, potrivit unui proiect de hotărâre propus de consilierii generali PNL și aprobat în ședința de Consiliu. Inițiatorii proiectului spun că luptătoarea anticomunistă reprezintă „simbolul rezistenței țaranului român în fața regimului comunist”

Consilierul general Ciprian Ciucu spune că nu își dorește ca bustul să fie unul scump, ci modest, așa cum și-ar dori inclusiv Elisabeta Rizea.

Elisabeta Rizea s-a născut în 1912, în localitatea Domnești, județul Argeș și a devenit cunoscută după Revoluție, după ce a dat dovadă de determinare în timpul regimului lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, când, deși era urmărită permanent și supusă interogatoriilor, nu a renunțat în a-i sprijini pe membrii rezistenței din munți cu hrană. În 1950, Elisabeta Rizea a fost condamnată pentru uneltire contra ordinii sociale și a petrecut șase ani în închisoare, unde a fost torturată. În 1958 a primit o a doua condamnare, de 25 de ani de închisoare.

Luptătoarea anticomunistă a fost eliberată prin decret de grațiere în 1964, petrecând 12 ani în închisorile Jilava, Pitești, Miercurea Ciuc, Arad și Mislea. A murit în 2003.

sursa:
<https://www.activenews.ro>

PERMANENȚE

ISSN 1453 – 9551

Editor: Fundația Culturală „PROFESOR GEORGE MANU”

Str. Australului nr. 12, Bl. 3, Sc. C, Ap. 32,

024073, Sector 2; București

e-mail: fgmanu@gmail.com

Internet: <http://www.fgmanu.ro>

tel. 021-252-20-41; 0746 548 305

REDACTOR ȘEF:

BOGDAN MUNTEANU

REDACTORI:

PR. MARIUS VIȘOVAN

PR. VASILE GORDON

CIPRIAN VOICILĂ

CEZARINA CONDURACHE

CORRESPONDENȚI STRĂINĂTATE:

CĂLIN GABOR

NICOLAE OPRESCU

ANDREI POPESCU

DANIELA MILITARU - TEHNOREDACTOR

ADMINISTRAȚIE – DIFUZARE:

MILITARU CARMEN DANIELA O.P. 37 Ghiseul 2 – 14, 024280 București

RELAȚII CU PUBLICUL LA SEDIUL FUNDAȚIEI:

LUNI, MARTI, MIERCURI, JOI, VINERI: 10-14

FUNDAȚIA “PROFESOR GEORGE MANU”

1994-2017

PREȘEDINȚI:

† NICOLAE GOGA, 1994-1995

† MIRCEA NICOLAU, 1995-2011

† NICOLAE ROȘCA, 2011-2013

GHEORGHE GHEORGHIU,

2013-2015

ACTUALA CONDUCERE:

PREȘEDINTE ONORIFIC:

ELISABETA IONESCU

CONSILIERI ONORIFICI:

GHEORGHE GHEORGHIU

VASILE AFILIE

PREȘEDINTE:

CEZARINA CONDURACHE